

VERSCHIJNT VRIJDAGS

KANTOREN:

AMSTERDAM

N. Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

ROTTERDAM

STATIONSWEG 24
TELEFOON INTERC. 50540

'S-GRAVENHAGE

STATIONSWEG 95
TELEFOON INTERC. 111666

ABONNEMENT f 1.62½ PER

WEEK.

LUXE-EDITIE f 9.— PER JAAR, f 2.25 PER KWARTAAL

No. 27 - 1 DECEMBER 1933

UTRECHT

BEMUURDE WEERD 14 WZ

TELEFOON INTERC. 13473

GIRO 149597

ARNHEM

SPIJKERSTRAAT 213

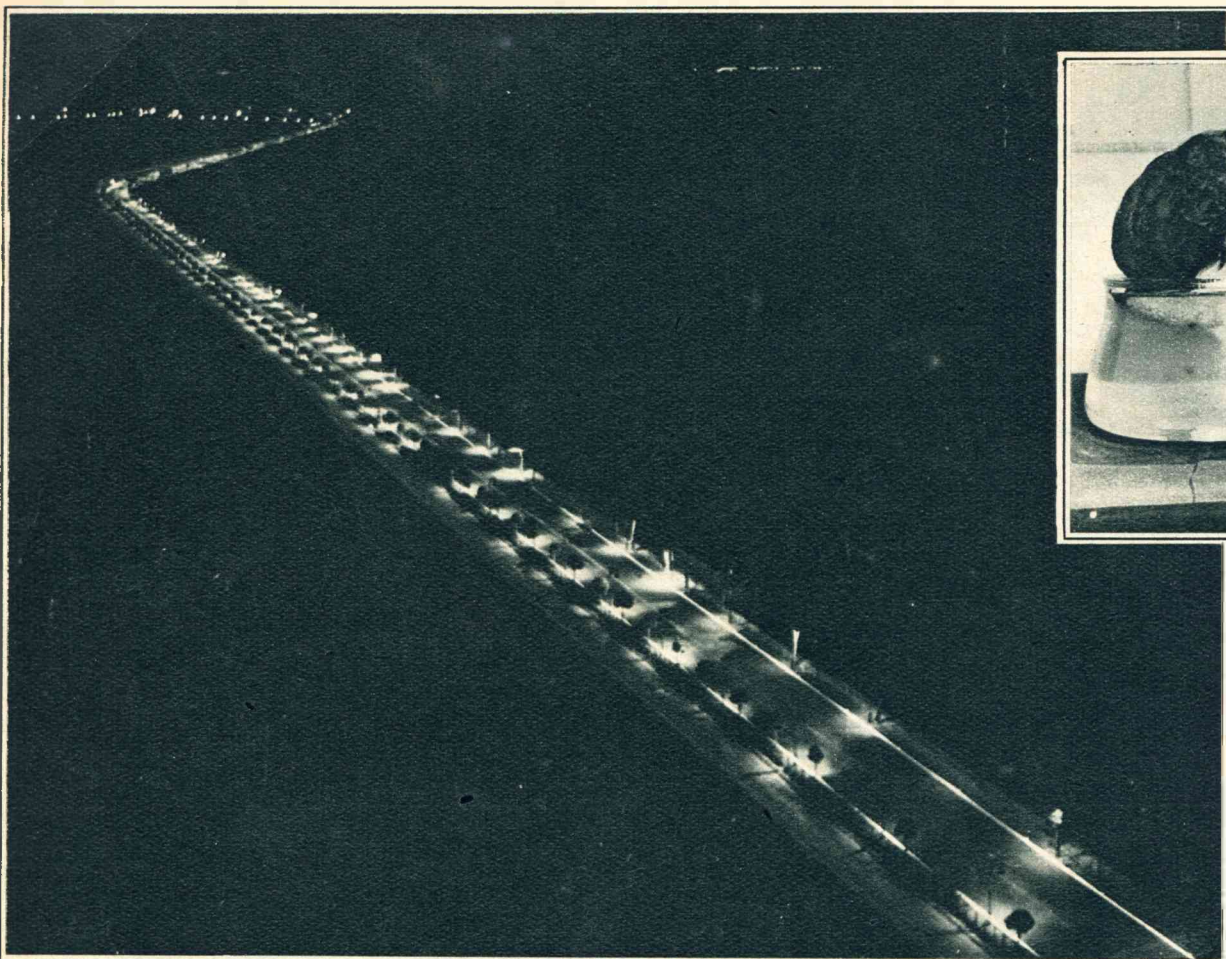
TELEFOON INTERC. 22922

GIRO 42680

ONS LAND PANORAMA

5 DECEMBER

Het nieuwste middel om een jeugdig en frisch gezicht te behouden, is een onderdompeling in gewoon water, waarbij dan met een gummibal lucht in de kom wordt geblazen, om zooveel mogelijk zuurstof in het water te brengen. Als het middel niet goed werkt, het is in ieder geval niet duur.

De lichtende streep in den nacht: een eigenaardige foto van den verlichten auto-weg Rome-Ostia, die, vanuit de lucht gezien, als een witte breede band door het zwarte landschap loopt.

Een monster van de zee, dat door een Amerikaansch visschersvaartuig met het anker opgehaald werd. De bemanning van een kustwacht moest helpen om het groote dier, een zeeduivel, te overmeesteren. De kolossale visch woog niet minder dan 2500 K.G.

'n Massa-dooptplichtigheid van de Baptisten-gemeente in Ochlocknee (in het Zuiden der Ver. Staten). De doop geschiedt in de open lucht; één voor één worden de nieuwe leden der gemeente ondergedompeld.

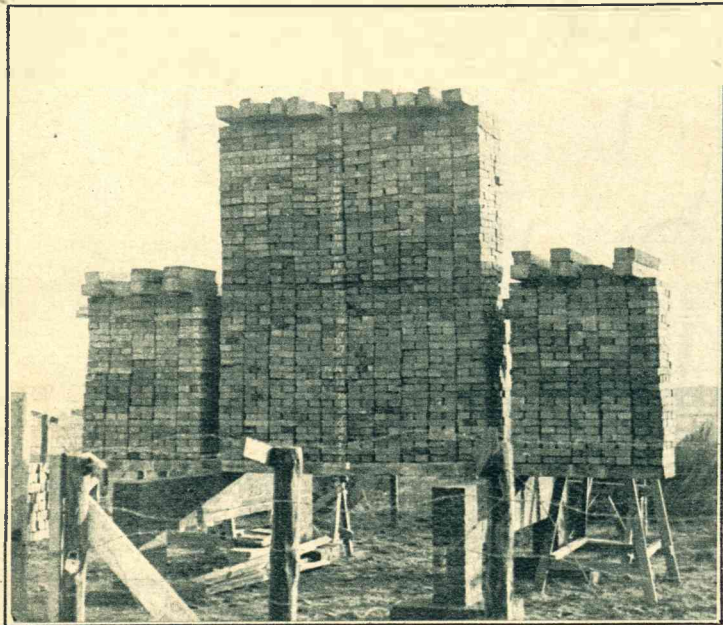
Buiten de grenzen

Tot het naspel van een revolutie behoort dikwijls vervolging van de vroegere machthebbers, die zich moeten verantwoorden over de uitoefening van hun gezag. Hier ziet men Carreras, die chef van de politie was onder de regeering van Machado, en door de tegenwoordige Cubaansche regeering tot 12½ jaar dwangarbeid veroordeeld werd.

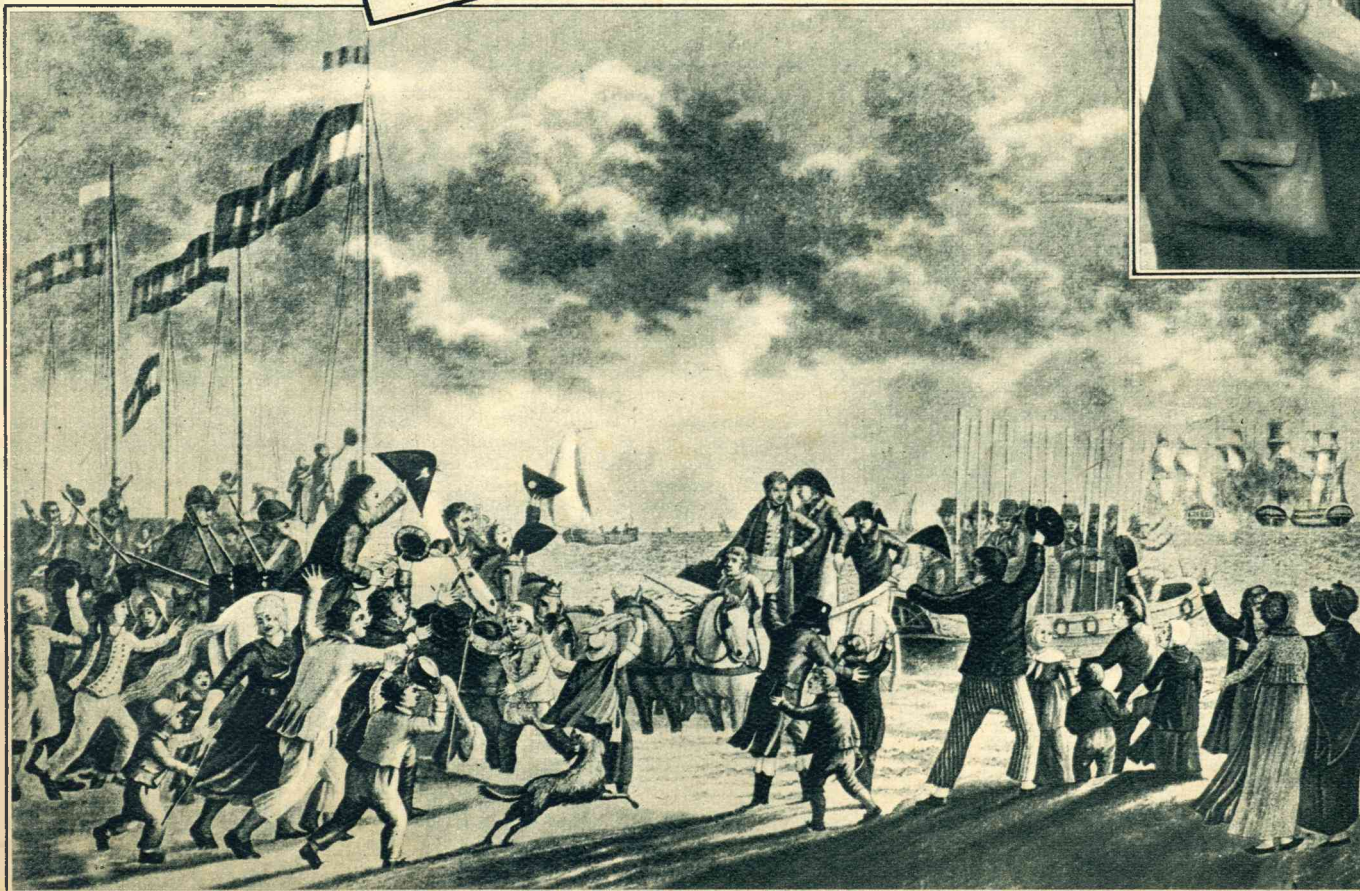
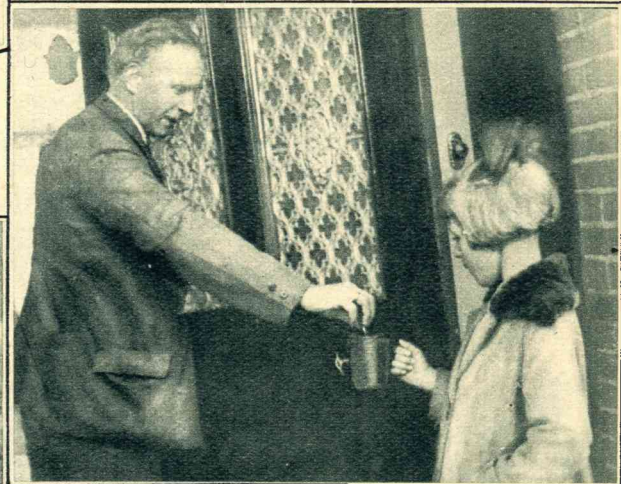
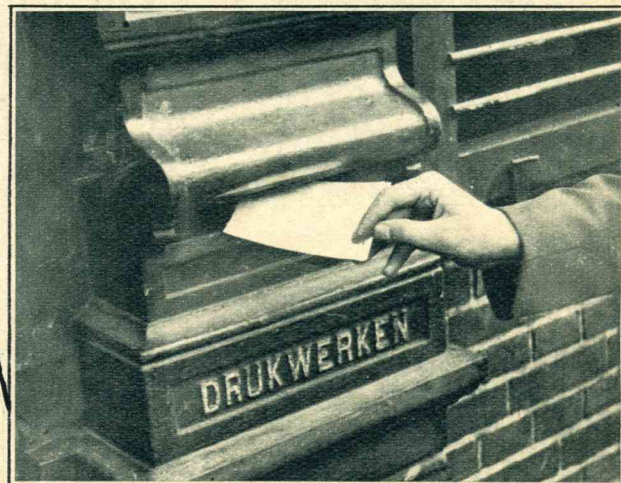
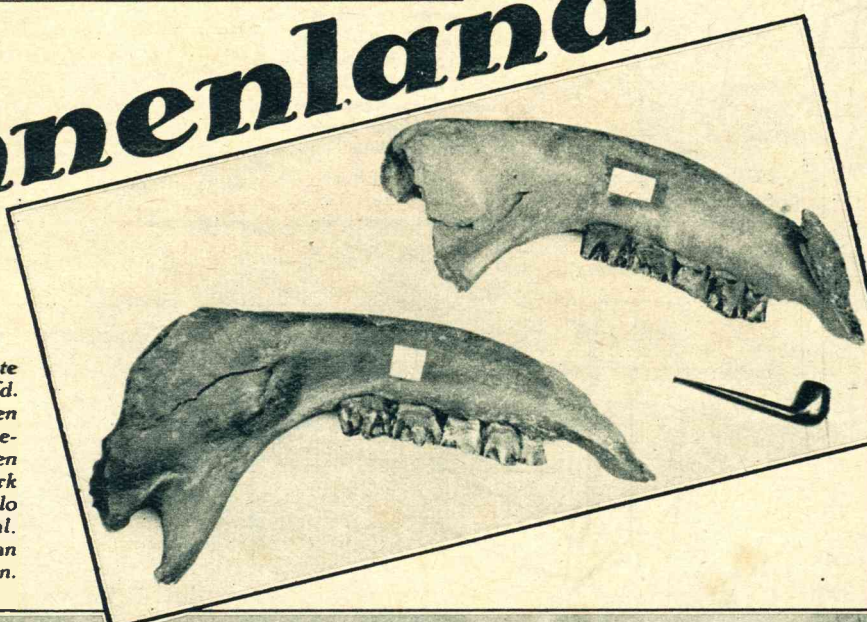
Een gemakkelijk proces-verbaal. In de Ferd. Bolstraat te Amsterdam werd een vrachtauto geschept door de tram. De auto kantelde, precies voor een politiebureau, zoodat de politiebeambte aan hun tafel op het bureau proces-verbaal van het eigenaardige ongeval konden opmaken.

De Vereen. Ned. Baksteen Industrie heeft geslaagde proeven genomen te Arnhem met een nieuwe methode van metselen, z.g. gewapend metselwerk. Een laag van 10 c.M. dik boog pas 61 m.M. door bij een belasting van 4524 K.G.; fijne scheurtjes vertoonden zich toen, doch het proefstuk stortte niet in.

Binnenland

Er hebben vroeger groote dieren in Nederland geleefd. Deze groote kaken wijzen tenminste op een kop van behoorlijke grootte; ze werden gevonden bij het graafwerk voor de sluis bij Hengelo in het Twente-Rijnkanaal. De pijp geeft een indruk van de grootte der beenderen.

Het Crisis-comité te Brummen (Gld.) heeft het praktische idee om iederen jarige in het plaatsje per post een gelukwensch te sturen. In den loop van den dag komt dan een schoolkind bij den jarige met een busje voor het Crisis-comité — en er wordt dan gaarne iets geofferd.

De terugkomst van den Prins van Oranje in Nederland te Scheveningen na de Fransche overheersching op 30 November 1813. Het was deze week dus 120 jaar geleden, dat de Prins te Scheveningen landde, en weer een telg van Oranje aan het hoofd van Nederland kwam te staan.

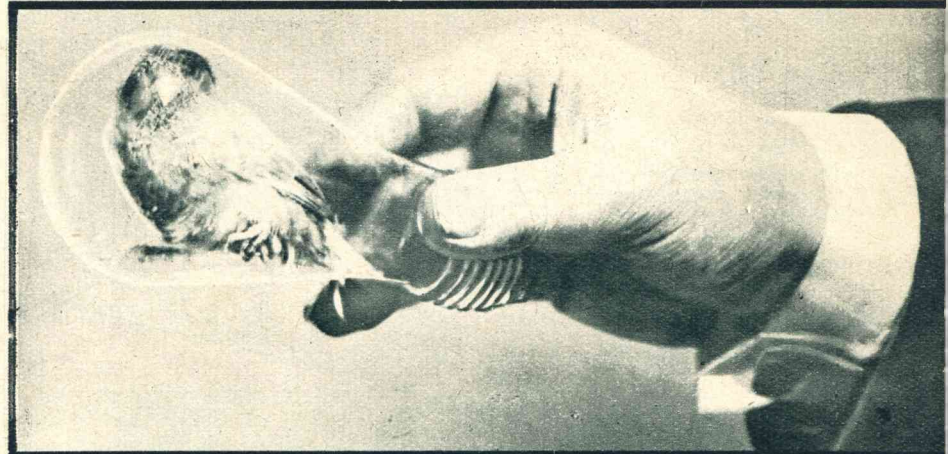
In akelige spanning verkeerde de zaal, wanneer Goldin zijn medewerker langzaam maar zeker een elektrische boor op de ribben zette en door het lijf draaide. Aan den achterkant kwam het ding er weer uit.

Als het gat geboord was en op gewenschte grootte was gebracht, stak Goldin zijn hand door

Horace Goldin, een Engelsche goochelaar, volbracht allerlei kunstjes met zijn „doorboorden medewerker". Hij kwam op het idee van dezen truc toen hij in de bladen le van een Amerikaanschen zakkenroller, die de horloges, die hij stal, steeds inslikte en later weer „naar boven bracht". Als Goldin's medewerker een glas water dronk, ving de goochelaar zelf de vloeistof weer door „een gat in zijn maag" in een ander glas op.

Een foto die eens de groote verbazing wekte van allen, die haar zagen. De beroemde „Salon-Magiër" Bellachini. Deze trucfoto, die op het oogenblik voor geen enkelen fotograaf meer een geheim is, laat den beroemden goochelaar zien, met zijn eigen hoofd in de hand. Bellachini heette eigenlijk Berlach, en was in 1828 in Polen geboren. Hij trad aan verschillende hoven op en begon zijn séance altijd met de vraag „of een van de aanwezige hoogheden misschien 'n schoonen zakdoek bij zich had". Hij kreeg van keizer Wilhelm I den titel van „Hofzauberkünstler".

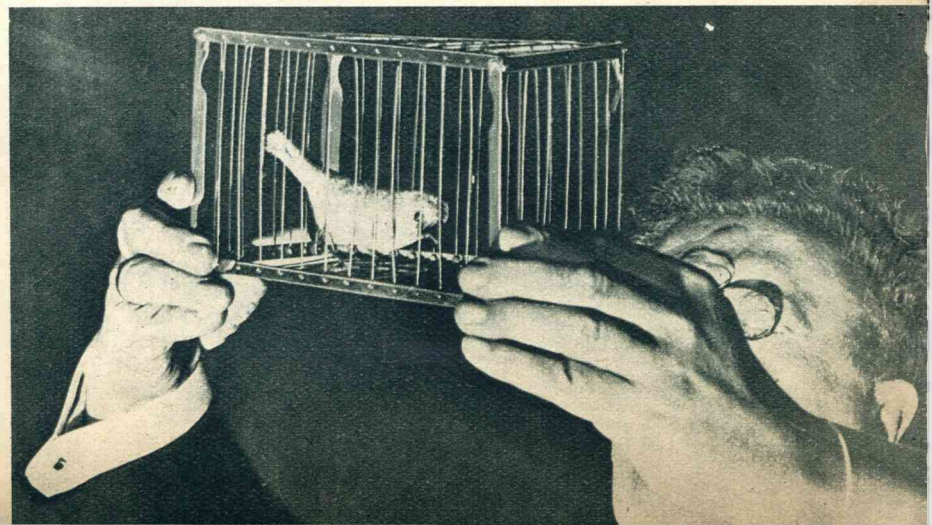

Een levende kanarie wordt met behulp van een revolver uit een brandende gloeilamp geschoten en verlaat deze ongedeerd. Soortgelijke goocheltoeren bestaan er vele.

Beroemde Goocheltoeren

Het beroep van goochelaar is voornamelijk om twee redenen niet gemakkelijk. Op de eerste plaats vereischt het bedenken van een nieuwen toer of truc veel hoofdbrekens en de instudeering er van eindeloos geduld en talloze vooroefeningen. Maar zwaarder wordt het vak nog gemaakt door de veeleischendheid van het publiek, dat weliswaar een nieuwe geslaagde vondst levendig weet te waardeeren, maar ook spoedig daarop weer iets anders verlangt. En de goochelaar, die het ongeluk heeft een zelfde nummer op zijn program te hebben als een collega, kan wel „inpakken", gelijk de duidelijke term luidt. Vroeger waren de toovermiddelen, welke werden aangewend, vrij eenvoudig. De „magiër" had genoeg aan een paar handkoffertjes om van land naar land te trekken en overal voorstellingen te geven; tegenwoordig heeft hij een paar wagons van een goederentrein noodig om zijn bagage te vervoeren. Om de menscheit te overbluffen is thans meer noodig dan eieren te kunnen laten verdwijnen of uit een hoogen hoed te voorschijn te tooveren. Toch zijn onder de goochelaars die een jaar of dertig, veertig geleden beroemd waren, verschillenden geweest, wier trucs buitengewoon knap waren niet alleen, maar die het geheim van hun toeren, waaronder meestal één „schlager" was, met zich in het graf namen.

De verdwijnende vogelkooi. De goochelaar Conradi Horster hield tusschen zijn handen een kooi met een levenden kanarie erin. Bliksemsnel verdwenen én kooi én vogel, zonder dat met een doek bedekt waren, voor de oogen der toeschouwers. Deze toer gaf meermalen aanleiding tot protesten van vereenigingen voor vogelbescherming. Te Londen kwam het zelfs tot een proces, daar de goochelaar was aangeklaagd wegens overtreding van de wettelijke bepalingen betreffende het gebruik van dieren op het tooneel. Als getuige werd gedagvaard de beroemde Amerikaansche goochelaar Carl Hertz. Deze getuige deed den truc voor de rechtbank voor en de beklaagde werd vrijgesproken.

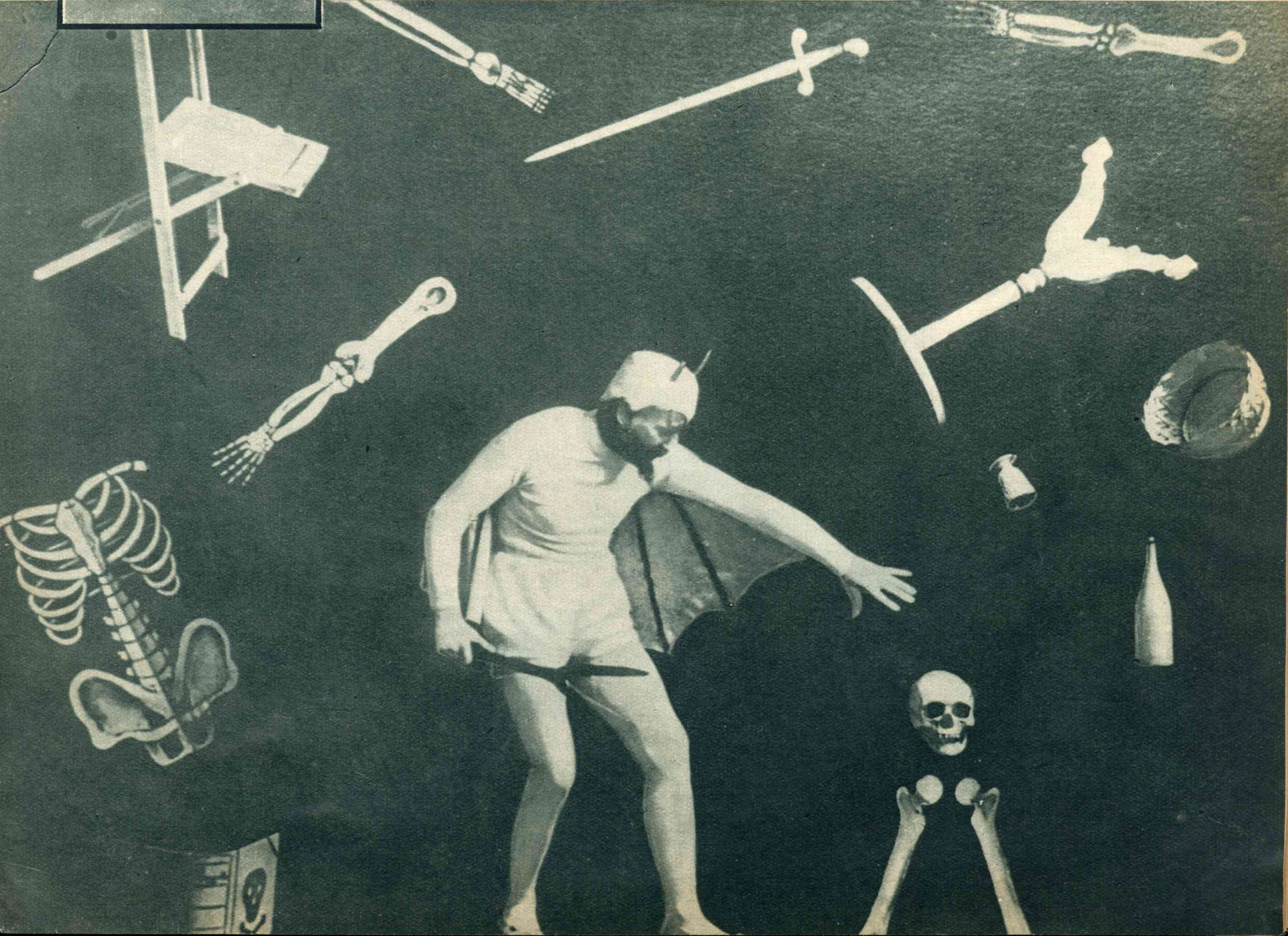

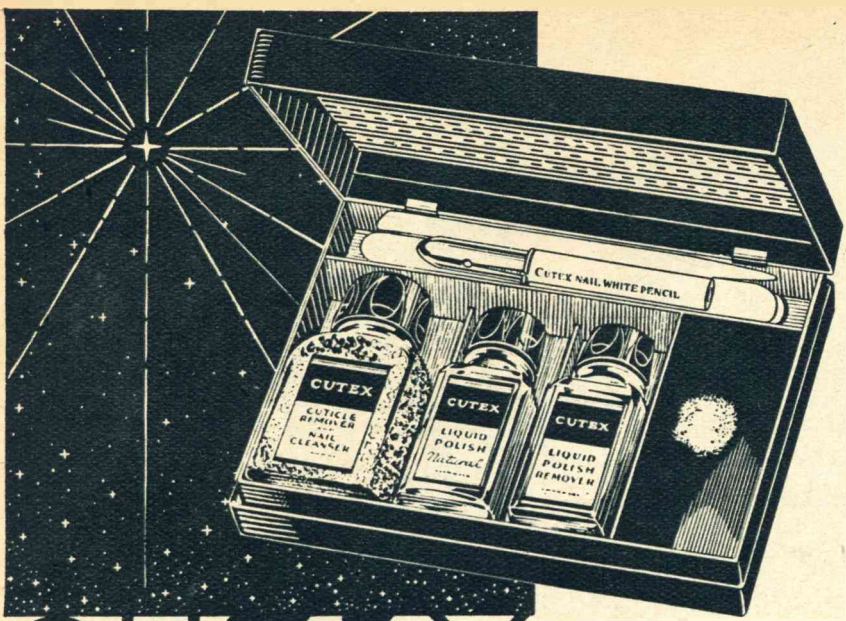
Wereldberoemd werd de Chineesche goochelaar Okito door zijn nummer „de zwevende kogel”. Een metalen bal zweeft zonder eenige waarneembare verbinding met de aarde in de ruimte. Niemand slaagde er in zijn geheim te ontdekken.

De beroemdste boeienkoning van alle tijden was Houdini. Men sloot hem in 1906 geboeid op in een z.g.n. moordenaarscel te Washington, waar ook Guiteau, de moordenaar van president Garfield, had gevangen gezeten tot aan den dag van zijn terechtstelling. Houdini wist los te komen, en uit zijn cel te breken. Vervolgens opende hij de kooien van zijn buurlieden en stopte twaalf personen ieder in 'n andere cel dan zij bewoond hadden.

Max Auzinger was 'n Berlijnsch tooneelspeler, die het plan maakte, 'n „geestenkabinet” in te richten. Hij speelde eens mee in een „draak” en door een regie-fout kwam plotseling, tijdens een kerkerscène, een blinkend wit gebit door de zwarte ruimte aangezweefd. Auzinger buitte deze vergissing uit, noemde zich voortaan Ben Ali Bey en hij slaagde er in de voorwerpen op het tooneel op oncontroleerbare wijze te doen zweven, van plaats te doen veranderen, te doen dansen boven den vloer, e.d.

CUTEX ALS GESCHENK

De Compact Manicure Set, onmisbaar op elke toilettafel. Een geschenk, zoals als iedere vrouw er een verlangt.

De Vijf Minuten Manicure Set, het bovenstaande beeldige doosje van zwart bakeliet, is speciaal ontworpen voor de feestdagen en bevat alles, wat een moderne vrouw voor de verzorging van haar nagels eischt. Het is slechts een van de vele Cutex Manicure Sets, die dit seizoen het ideale geschenk zijn voor de elegante vrouw. U kunt er bij Uw leverancier van parfumerieartikelen reeds een uitkiezen vanaf f. 1.80.

Sint Nicolaas verstaat de kunst van geven!

Telken jare brengt hij de stil begeerde, met vreugde begroete "4711". Bij oud en jong is deze edele en echte Eau de Cologne bijzonder welkom. Haar frissche geur en opwekkende kracht maken haar tot een even schoon als nuttig geschenk.

"4711" Eau de Cologne: Origineele kropflesschen f 1.20, 2.10, 3.10
Moderne platte flesschen f 1.—, 1.75, 2.50

"4711" Tosca Eau de Cologne (Voor liefhebbers van geparfumeerde Eau de Cologne): f 0.45, 0.85, 1.60, 2.60, 4.50.

4711 Eau de Cologne

096

"4711" Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 cent.

Postzegelnieuws
m. Encyclop. 35 jrg. f 2.—
p. j. Prijs, gratis. Versch.
1000 st. f 1.80, 2000 f 4.—
3000 f 10.—, 10000 f 85.—
Zichtz. op aanvraag. **R. KINGMA,**
Apeldoorn, Postr. 99018, Tel. 3536

„Onze kolommen staan slechts open voor advertenties op het gebied van geneesmiddelen en geneeswijzen, waartegen bij de Commissie van Contrôle geen bezwaren bestaan. Secretariaat der Commissie: Van Aerssenstraat 176, Den Haag.”

J. CERATI
HAARKUNDIGE
AMSTERDAM
VOSSIUSSTRAAT 2

Het gebruik van mijn haarpreparaten, ondersteund door mijn methode van haarverzorging, geeft bij dagelijksche toepassing onovertroffen resultaten. Te spreken alle werkdagen van 10—12 en 1—6 uur en des Maandags-, Woensdags- en Vrijdagsavonds van 7—8 uur en volgens afspraak.

Daar komen ze weer,

die heerlijke chocolade-letters van Droste. De chocolade-letters, die altijd het eerst in den winkel „uitverkocht” zijn.

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Bali”

„THEOPHILE”
Utrechtschestraat 118, Amsterdam
BESTE HAARKLEUR- EN HAARGROEIMIDDEL
Afgehaald f 2.— per flacon
Franco na toezending v. f 2.40
per postwissel of aan postzegels, rembourss f 2.60.

Sterk glimmende huid met vette crème, welke alleen 't oppervlak reukt, ingewreven.

Een gladde huid zonder glans door Crème Mouson

Neemt U eens de proef:

Wrijft U een gewone vette- of zonbeschermingscrème op de eene. Crème Mouson op de andere hand. U zult bemerken, dat de eerste als een glimmende laag op de huid blijft staan, terwijl Crème Mouson direct diep in alle poriën dringt. Dat is het essentiële verschil. Crème Mouson neemt er geen genoegen mee de huid in te vetten, maar zij dringt in de huid. De geprepareerde, niet glimmende Crème Mouson-vetten worden volkomen door het huidweefsel geabsorbeerd, reinigend, voedend en de huid van binnen uit glad en jeugdiger makend. In haar snelle, betrouwbare werking tegen ruwe gesprongen huid is Crème Mouson absoluut onovertroffen. Zij bevat Crème Mouson... daarin ligt het geheim der eenig in haar soort zijnde werking der Crème Mouson-Zeep. Terwijl de sneeuw witte, roomachtige schuim alle onreinigheden verwijdt, verzorgt de haar bevattende Crème Mouson de huid en maakt haar zuiver en soepel.

In de bijzondere werking, waardoor de Crème tot in de diepte der poriën dringt, berust de waarde der Crème Mouson-Huidverzorging.

CREME MOUSON

SINTERKLAAS-NEERSLAG

De tijd is geweest,
dat de Sint, bij 't naderen
van zijn feest,
een kaartje voor de
stoomboot nam,
en over de zilte baren
hierheen kwam,
en vervolgens op zijn witten
hengst ging zitten,
om daarop zijn reis te
maken
over de daken,
en trommels en koekjes en
appels en ballen
door de schoorsteenen te
laten vallen.

Voorbij is de tijd,
dat de Sint wijd en zij
heenreed met een auto, en
voor alle deuren stopte,
en zijngaven door de brieven-
bus naar binnen propte.

De tijd is henen,
dat de Sint bij de K.L.M.
een vliegtuig ging leenen,
teneinde zijn taak binnen
de perken
van twee dagen af te
kunnen werken.

Het aantal klanten
groeide zoozeer,
dat er op aarde geen
voertuig meer
te vinden was, snel genoeg,
om ieder wat te brengen, die wat vroeg.
Toen dacht de Sint: „Ik zal eens rond gaan zien
in den aether — daar kom ik misschien
een vervoermiddel tegen,
waarmee ik me snel genoeg voort kan bewegen!”
En zie — zijn karretje stond gereed
aan den hemel: het was een KOMEET,
een ster met een staart,
die snel rondvloog om de aard.

De Sint ging zitten tusschen twee
punten van de ster, en vloog genoeglijk mee,
en genoot van den aanblik der hemelbollen,
die hij om zich heen zag tollen,
en aanschouwde met verrukte oogen
de werelddeelen, die langs hem vlogen.
Maar eensklaps sloeg hij de handen in 't haar,
en riep: „Nu heb ik zoowaar
mijn zak vergeten met de geschenken,
waarmee ik de wereld had willen bedenken!
Hoe kom ik nu aan zoo'n massa cadeaux
als ik noodig heb? Ik ben radeloos!”
De komeet hoorde dit, en zag zijn gelaat,

vertrokken van wanhoop —
en schafte raad:
in volle vaart
streek hij met zijn staart
langs een groote moderne stad,
die hij net onder zich had
en veegde die weg van den
wereldbal,
met huizen en menschen en al.
En zie — toen vlogen alle
lichamen,
die buitende aantrekkingskracht
der aarde kwamen
volgens de wetten van het
heelal
rond in de ruimte, pal

langs Sinterklaas z'n ooren:
het waren meteoren:
de kindervagens en de professoren,
de priëltjes en de honden,
de zuigelingen en de vagebonden,
de vliegtuigen en de weduwnen,
de fietsen en de jumpers zonder mouwen,
de generaals en de prullenbakken,
de bakvisschen en de suikerzakken,
kortom, al wat er pleegt te liggen en te huizen
in een groote stad, was rond aan 't suizen.
En de Sint zat te gnuiven van pret,
en dacht: „Ha, nu ben ik gered!
Nu heb ik een complete sorteering
artikelen, om den één mijn waardeering
en den ander mijn ongenoegen te toonen:
elk naar hij verdient te straffen of te loonen!”

Hebt gij nooit, in een stillen nacht,
als de manestrallen met zilveren pracht
de zwijgende aarde overgoten,
gezien, dat er sterren vershoten?

sterrensnippers en andere ruimte-vagebonden,
die 't in den aether niet langer houden konden,
omdat de glanzende aarde ze tot
zich trok als een kaars de mot?
Welnu, zoo werden ook deze afvallige
meteoren door de liefvallige
wereld onweerstaanbaar bekoord.
Gretig vlogen zij in haar richting voort,
en Sinterklaas gaf ze netjes
de noodige zetjes,
en zóo hadden zij den tooverring der aarde
betreden.
of zij vielen met een vaartje naar beneden,
troost en vreugde stortend in 't ééne hart,
en in 't andere schrik en ontzetting en smart.
En Sinterklaas, die het allemaal zag,
zat te schudden van den lach,
en riep telkens uit: „Wat is ie weer goed!
Alles komt precies terecht, waar 't moet!”

Een ijsbeer, wien het zeer griede,
dat zijn geliefde
wegdreef op een ijsschots,
schreide honderd uit — en plots
kwam er uit den hooge
een kist tegen zijn neus gevlogen,
een kist champagne — en 't duurde niet lang
of de ijsbeer kweelde een vreugdezang.
Maar een paar dansvloerhelden,
die net den zevenden cocktail bestelden,
en hun mond nog hadden openstaan,
kregen een flinke teug levertraan.
Een concert-vleugel kwam in Somali-land
tegen de slurf van een olifant,
en zeventien apen improviseerden
piano-concerten, die niemand deerden.
Maar een dame, die naar het klavier wou snellen
om de burens met moderne muziek te kwellen,
kreeg haar schoot en haar handen vol
met kapotte sokken en kaartjes wol.
In een zigeuner-kamp kregen
ze een stukken-zeep- en sponsenregen,
en in de kralen der Botokoeden
belandde een lading moderne dameschoeden.
Drie dokters, die in schulden staken,
wyl de patiënten ontbraken,
kregen ieder tien leden van 't parlement
en een minister tot patiënt.
Een aantal werkloze verhuizers
vond eensklaps honderd kruisiers
en duizend kanonnen op het trottoir,
kant en klaar
om te worden opgezouten
in het Museum van Beschavingsfouten.
Een arme moeder, die een heelen stoet
kinderen keurig had opgevoed,
voelde opeens een eereteeken
op haar oude manteltje steken,
en een ridderordenverzamelaar
kreeg een doos lintjes... voor zijn haar.
Maar niemand kreeg zoo schoon
zijn verdiende loon,
als een zekere Abdoel Hassan,
een groot en machtig Muzelman.
Dat was een zeer bazig heer;
hij keek uit de hoogte op iedereen neer,
en onderdrukte al zijn Muzellieden,
want wat hij wou, dat moest geschieden.
Welnu, toen het begon
te lichten aan den horizon,
knielde hij neer op een heuveltje midden
in de woestijn, zoogenaamd om te bidden,
maar eigenlijk om op te snijden,
dat hij zijn macht nog verder uit zou breiden.
Toen kwam, met meteoren-vaart,
Caesarine van Duimen neer op aard;
zij was ruimschoots veertig maal verjaard,
kon schermen en boksen en had een baard.
En plotseling hing zij Hassan als
een blok om den hals,
en smeeken noch dreigen mocht baten;
zij vertikte het, hem los te laten
en zijn ooren deden lijn te
van haar fluisteren: „Je bent eeuwig mijn!”

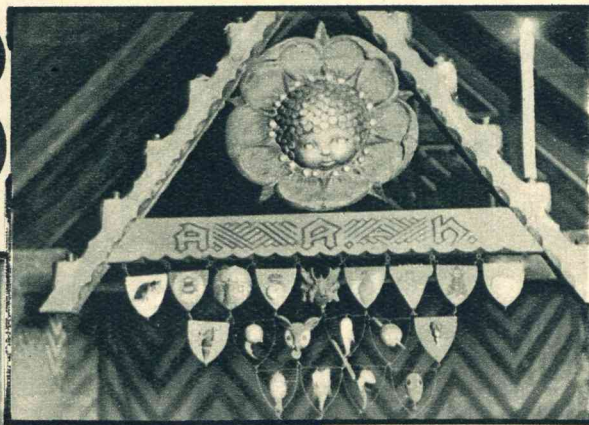
En Sinterklaas lachte: „Wat is ie weer goed!
Eenieder krijgt net, wat ie hebben moet!”

E. STANS.

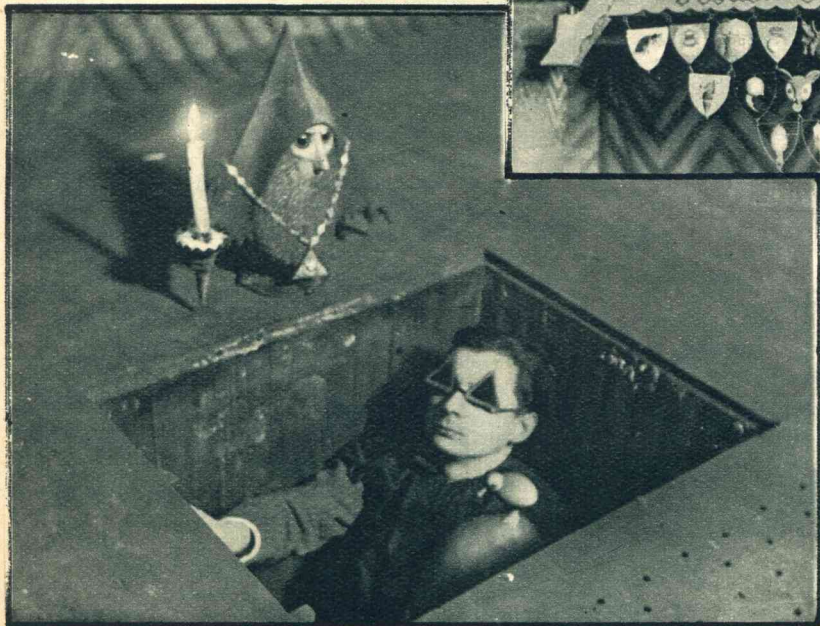

DE RARE CLUB

De conversatie-tafel in het clubhuis van de A-Ku-Hu. Alle leden dragen een mutsje met een soort keelband. De kaarsen op de tafel worden alleen gebruikt bij feestelijke gelegenheden.

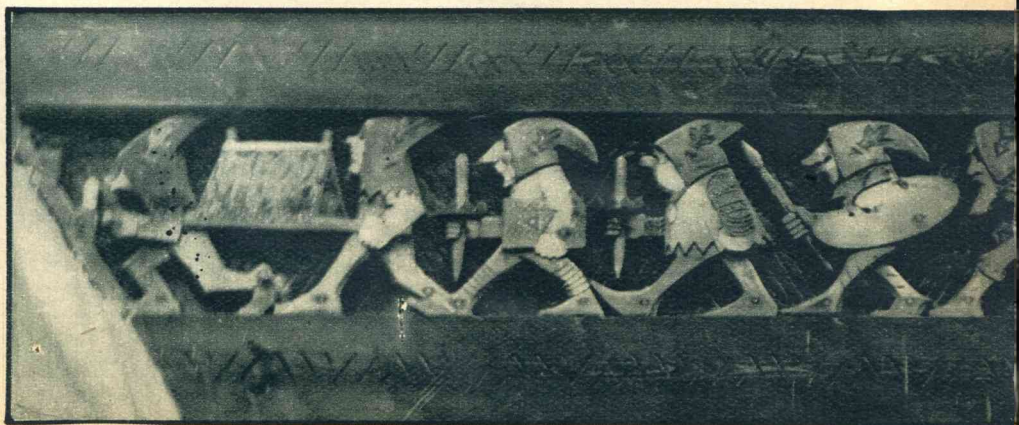
De insignes en medailles, die aan eereleden van de A-Ku-Hu worden uitgereikt.

Het nieuwe lid stijgt „uit het donker naar het licht”, waar hij het eerst in het gezicht van een dwerg blikt. (Zie tekst.)

Wandversiering in de Kunsthütte van Altenburg, die door de leden zelf gemaakt is.

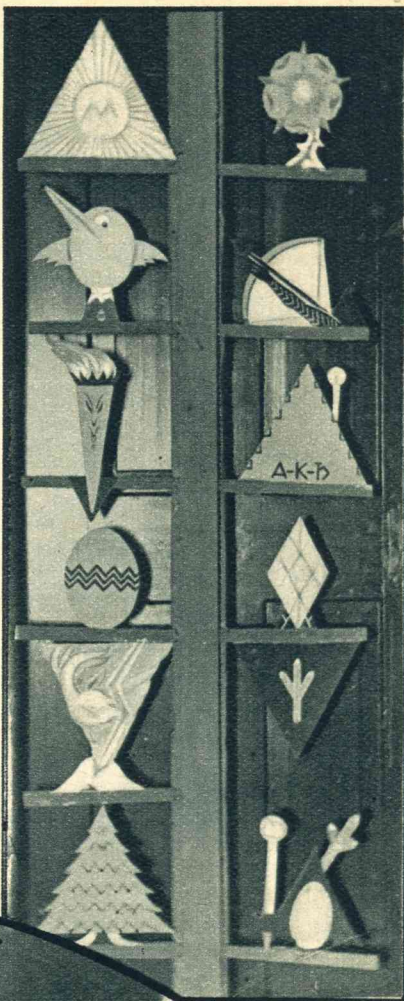
Een stel kunstenaars in Altenburg (Duitsland) wilde een club oprichten, maar niet zoo'n gewone club met een gewoon bestuur, en een gewoon clubhuis met gewone meubels, en een gewoon reglement, zooals alle andere clubs. Het werd een buitengewone club, die op vergaderingen en bij opname van nieuwe leden nogal geheimzinnig doet en druk met symbolen werkt. Alles samen doet het sterk denken aan de vóór enkele jaren beruchte Amerikaansche sekte de „Klu Klux Klan”. De leden, die zich dwergen noemen, komen samen in hun clubhuis, de „Kunsthütte”, waar zij hun eigenaardige plechtigheden en ceremoniën vieren, oud-Germaansche feesten en gebruiken onderhouden, en een soort eeredienst voor de zon en het vuur plegen. Een nieuw lid moet op den eersten avond, dien hij in het clubhuis doorgaat, een half uur in een donkeren kelder zitten, waarna hij onder verschillende ceremoniën en geheimzinnige spreken langs een smalle trap naar boven mag komen. Het eerste wat hij daar ziet, is een kleine houten dwerg, hetgeen moet beteekenen, dat de mensch die „in 't groote licht van de zon” stijgt, zijn eigen onvolmaaktheid en kleinheid des te duidelijker inziet. Daarna moet de nieuwe A-Ku-Huër (de club heet A-Ku-Hu) den eed op de wet van de vereeniging afleggen. Een lid dat zich niet waardig heeft

De A-Ku-Huërs hebben geen gewonen kalender, maar twaalf symbolische teekens, die ieder een maand voorstellen.

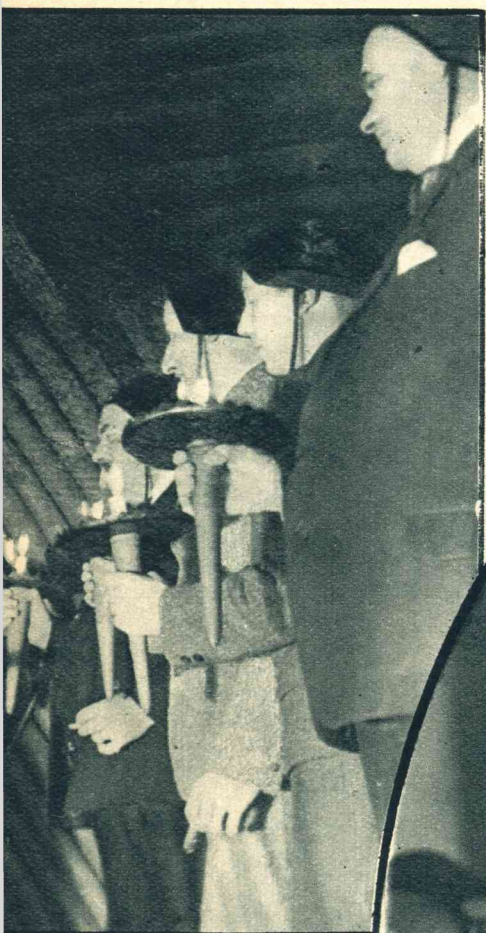
gedragen of een der regels heeft overtreden, moet op de eerstvolgende bijeenkomst op zijn knieën tusschen de andere leden, die in een lange rij zijn opgesteld, kruipen, als teeken van schuldbesef en deemoed. Na zijn kruip-tocht krijgt hij officieel vergiffenis. Oneenigheid tusschen twee leden wordt op een origineele manier opgelost. De twee ruziemakers gaan beiden voor een spiegel zitten; wie het eerst licht tegen zijn eigen spiegelbeeld, heeft ongelijk. Bij deze manier van vrede stichten gaat men uit van de stelling: niets is zoo belachelijk als je eigen gezicht, vooral wanneer je begrijpt, dat je verkeerd gedaan hebt. Waarin de A-Ku-Huërs niet heelemaal ongelijk hebben.

De leden die ruzie hebben gehad, moeten voor een spiegel gaan zitten, tot een van hen zijn eigen spiegelbeeld uitlacht. (Zie tekst.)

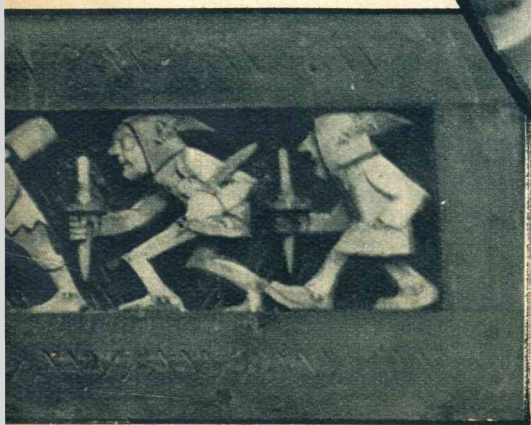

Met de „eeuwige stift” mag het nieuwe lid zijn naam in het stamboek der club griffen.

De ondeugende A-Ku-Huër moet tusschen zijn medeleden over den vloer naar het symbool der wijsheid kruipen, om vergiffenis te verkrijgen voor zijn overtreding van de reglementen.

De A-Ku-Hu-dwergen tijdens 'n ceremonie ter eere van het „heilige” vuur.

Het colbertje heeft uitgediend; van de klerkast verhuist het naar den vuilnissemmer,

vanwaar het naar een nog nederiger verblijfplaats gaat; samen met keuken-afval en allerlei rommel verteert en vergaat het kledingstuk langzaam op de vuilnisbelt en de mestvaalt,

welke later worden vervoerd naar het platteland,

Cirkelgang

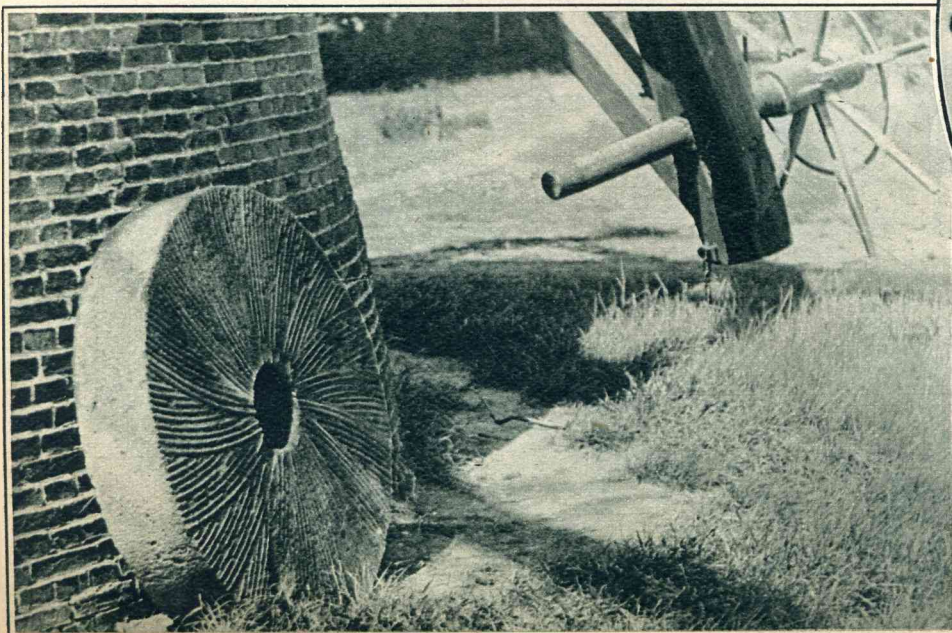

om daar in het bouwland te worden verwerkt. Na het mesten komt het zaaien, de oogst,

het koren wordt gemalen,

en via de bakkerij komt het brood terug in 't huis van den vroegeren drager van het jasje.

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct.

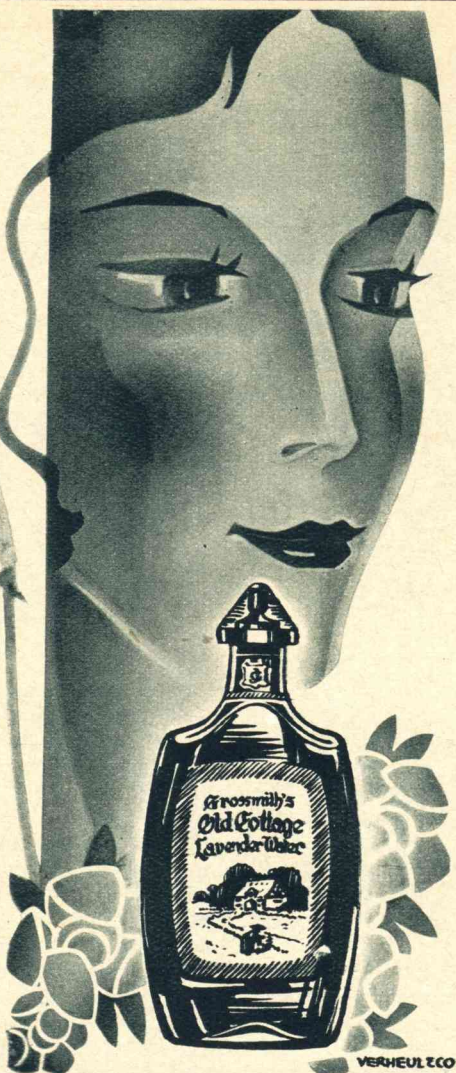
BEREID U VOOR!

Pas op, dat de goede zorgen aan Uw uiterlijk besteed, niet vergeefs zijn door een te sterke of een algemeen parfum te gebruiken. De decante geur van enkele druppels Old Cottage Lavenderwater zal ook U in het meest uitgelezen gezelschap de belangstelling schenken, die de vrouw van verijnde beschaving toekomt. De typische groene flacon Old Cottage Lavenderwater en ook de andere Old Cottage artikelen hebben toch reeds een plaatsje op Uw toilettafel?

Import.: RICHARD WERNEKINCK & Co.,
Huddestraat 9, Amsterdam-C.

Grossmith's

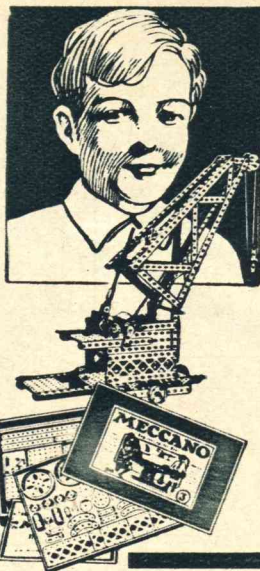
Old Cottage
Lavender Water

THEA

Roomachtige
noorvulling,
gecombineerd
met gerooster-
de amandelen.

RINGERS
Let op den naam!

Jongens, bouw alles wat je noodig hebt-met Meccano

Er bestaat geen grens voor het aantal modellen, dat je met Meccano kunt bouwen. Elken dag van het jaar, kun je, als je dit wenscht, een ander model maken.
Een Meccano-bouwdoos zal je eindeloos plezier en honderden momenten van spanning schenken. Gedurende al den tijd, dat je modellen bouwt en uitvindt, zal je de geheimen der machinebouw leeren kennen—een kennis, die op lateren leeftijd van onschatbare waarde voor je zal zijn.

Prijzen van f. 0.75 tot f. 2.20

GRATIS VOOR JONGENS:

Een mooi Meccano boek. Ons depot voor engros zal je een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van je vriendjes.

MECCANO

Voor Engros:

HAUSEMANN & HÖTTE

(Afd. 35) Kromboomslot 59, AMSTERDAM.

Meccano Ltd., Liverpool, Engeland

Daar gaat de roos!

Heerlijk zoo'n wassching Silvikrin Liquid Shampoo

[Vloeibaar]

Daar gaat de roos, zorg dat ze niet terug komt. Zij ontsiert Uw hoofd, ontsiert Uw kleding.

En als ze zich eenmaal goed genesteld heeft, dan zit zij vast, dan helpt geen krabben of kammen, borstelen of wrijven, dan helpt alleen Silvikrin Liquid Shampoo, de vinding van een Nederlandsch scheikundige.

Het prachtige volle schuim van deze shampoo reinigt en verkwikt hoofdhuid en haar.

Uw haar wordt glanzend en krachtig en verhoogt den indruk van een goed verzorgd uiterlijk.

Silvikrin Liquid Shampoo bevat met zorg gekozen, zuivere grondstoffen, die een volmaakte reiniging waarborgen.

Zij tast de teere hoofdhuid niet aan, doch kalmeert deze en verfrist de natuurlijke kleur. Zij bevat Silvikrin Puur, de vermaarde voedingsstof voor de haarvormende weefsels.

Koop nog heden een flacon van 45 cts. en Uw wekelijksche haarwassching op Vrijdag of Zaterdag, noodig voor elken man, wordt U een behoefte, een blijvend genot.

In ernstige gevallen van hevige roos, haaruitval of kale plekken moet U geconcentreerd Puur Silvikrin gebruiken. Vraag Uwen drogist of kapper.

Silvikrin Laboratorium, Rotterdam
Londen - Parijs - Brussel - Zurich

De
flacon voor

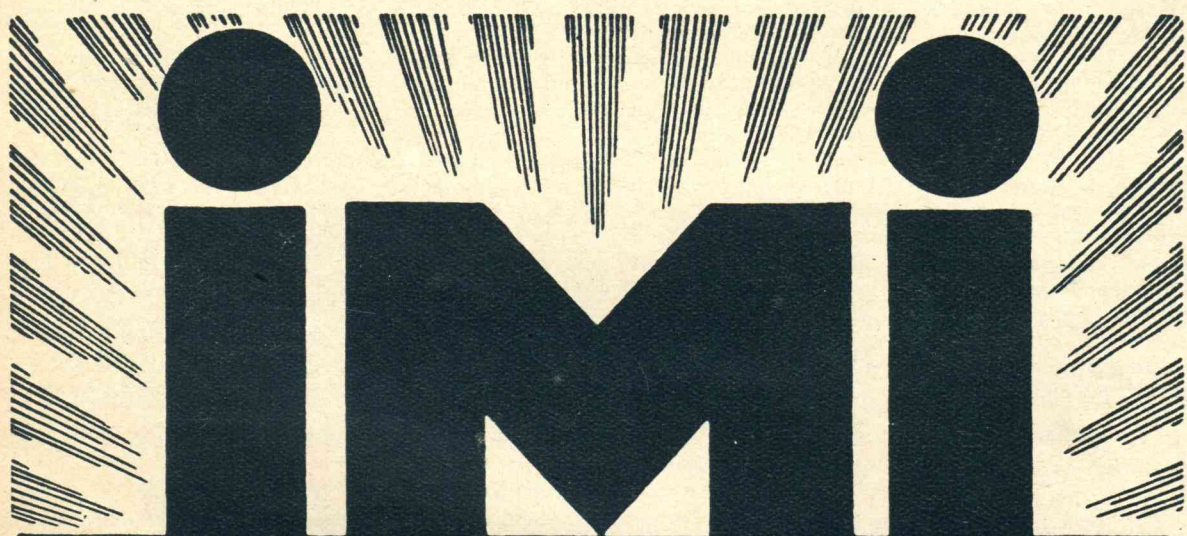
10
wasschingen
45ct

Bij alle Drogisten, Parfumeriën en Kappers

neemt alle bezwaren weg!

LS - c 5

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELEN

Het idiale Reinigingsmiddel voor
Vaatwerk, Huis- en Keukengerei!

Vervaardigd in de Persil-Fabrieken.

E. Ostermann & Co's Handel Mij. N.V., A'dam. Fabrieken te Jutphaas bij Utrecht.

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Eigenlijk is 't niet waar, dat ik geen plannen heb," zei Minnie. „Maar wat mot je anders zeggen, als die krantenmensen hun neus in je partekeliere zaken steken! Als je hun de vinger geeft, nemen ze de heele hand. As je maar één woord zegt, maken ze d'r 'n heel stuk van, en dan houwen ze je nog voor de mal ook. Nee hoor, ik mot niks van die krantenmensen hebben. Waar ik vroeger gediend heb, is er ook es een geweest," ratelde zij door met een plotselingen, onverklaarbaren blos, „en me konnen mekaar niet luchten of zien. 't Gaat hun niks aan wat ik van plan ben. Maar nu we 't er toch over hebben...."

De Owens waren voorbereid op een allerzonderlingst plan — een reis om de wereld, vertrek naar Indië of New York. Maar zij waren niet in 't minste voorbereid op hetgeen er kwam.

Met merkbare inspanning, zonder op te kijken, maar met iets koppigs in haar allesbehalve muzikale stem, zei Minnie:

„As u 't goed vindt, wou ik voorloopig maar 't liefste blijven waar ik ben — hier."

Er kwam een viervoudige echo van: „Hier?"

„Voorloopig," herhaalde Minnie. „Dat wou ik 't liefste."

„Allemachtig," zei majoor Owen verbijsterd.

„Maar — Minnie.... juffrouw Morris moest ik eigenlijk zeggen...." begon haar meesteres. „Je bedoelt toch niet...." Als in een optocht gingen al die nederige werkzaamheden haar door den geest — vuilnisbakken en stofdoeken; afwassen in die griezige bijkeuken.... En dat slaapkamertje op zolder, de katoenen japonnen, die haar niet pasten, en de zwarte, die haar nog minder stond; en de bazigheid en humeurigheid van de keukenmeid. Dit alles stond haar voor den geest, toen zij voortging:

„Je hebt een groot vermogen gewonnen. De heele wereld benijdt je. Je bent rijk, je kunt.... enfin — wil je dan toch hier blijven, als dienstmeisje?"

„O nee, mevrouw," sprak Minnie vlug. „Niet als dienstmeisje. Ik zou niet weten waarom ik dat doen zou. Misschien zijn er mensen, die dat huiswerk lollig vinden, maar daar bin ik dan niet bij. Ik dee 't alleen, omdat ik niks anders kon."

„Ja juist, ja," mompelde de vrouw des huizes. Haar man en haar kinderen begrepen, wat zij dacht, maar uit beleefdheid niet zeggen wou: „En dat kon je ook niet eens!"

„Wat bedoel je dan met hier blijven?"

„Nou — as lid van 't gezin om zoo te zeggen," verklaarde Minnie, en zij bloosde tot onder haar bril. Op vasten toon ging zij voort: „Ja, dat wou ik nou eigenlijk 't liefste. Ik heb u laatst an tafel es tegen meneer hooren zeggen, dat de papieren zoo gezakt waren, en dat er noodig wat an 't dak gedaan most worden, en of u van den zomer niet 'n paar betalende lozee's in huis zou nemen. U zee dat ze 't hier best prettig zouden hebben, met tennissen en vischen en huiselijk verkeer.... Heb u dat niet gezegd?"

„Ja. Dat is zoo. Daar dacht ik met al die opwinding niet aan...."

„En u zee, as 't menschen waren, die een eigen auto hadden, dat u hun dan graag de heele streek zou laten zien en zoo...."

„Ja, Minnie — dat hebben we gezegd, maar...."

Zij konden slecht zeggen, dat zij zich 'n heel ander type van betalende logé's hadden voorgesteld, als zij dit kind van de natuur en een Londensche achterbuurt niet wilden krenken.

„U zee tege meneer, dat u niet wist, hoe u an menschen most kommen. Nou, daar hoeft u dan niet meer over te tobben. U kan mijn krijgen," verklaarde het gewezen binnenmeisje van Bringwyn, de breekster van vaatwerk, het drieëntwintigjarige kleine slonzige meisje, dat dertigduizend pond rijk was. „Ik zou 't wát fijn vinden. Hoe denkt u er over?"

ZESDE HOOFDSTUK DE WENSCH VAN ASSCHEPOES.

De familie Owen was voor 't oogenblik te zeer verbijsterd, om er iets over te denken of te zeggen.

De kleine rijkgaard in hun midden snoof tweemaal, en

ging toe vlug voort: „Kijkt u es — nou zal ik 'n dame motten worden, dus dan mot ik toch iemand hebben, die me zoo'n beetje wegwijst maakt — hoe ik me mot kleeën en hoe ik mot praten en zoo.... Daar heb ik natuurlijk allemaal geen kaas van gegeten. Dus ik dacht, as ik hier bleef...."

„Maar heb je zelf geen familie....?" vroeg mevrouw Owen.

„Niet dat ik de moeite waard vin om over te spreken," antwoordde Minnie, plotseling terughoudend. Ronnie dacht: „Zoo'n klein varken! Zeker een vader in de gevangenis of zoo...."

„Ik zou 't hier best na me zin hebben. As ik 's aves bij u in de kamer mog zitten.... en as u me mee wou nemen, as u uitging...." Mevrouw Owen greep verstrooid naar haar breiwerk, kreeg een somber vooruitzicht op plichtmatige visites. Veel gezellig verkeer was er hier niet, maar er waren kasteelbewoners, conservatieve menschen... De familie van Evangeline's verloofde... Mevrouw Owen voelde weinig lust, die menschen te bezoeken in gezelschap van haar voormalige tweede meisje, die hen vroeger op een onhandige manier had opgedaan en aangediend.

„Ik denk niet dat 't gaan zal."

„Waarom niet, mevrouw? Wat wou u rekenen voor die andere menschen, die u in huis wou nemen? Ik geloof dat u zee van 'n pond of acht of tien. Ik kan wel meer betalen. Late me zeggen twintig pond in de week."

„Vijfentwintig...."

„Ja, vijfentwintig...."

„Nee, nee! Dat bedoelde ik zoo niet. Ik zat mijn steken te tellen."

„Maar ik wil best vijfentwintig pond betalen, en as u me dan die slaapkamer vóór gaf, met die roosies om de ramen — die vin ik altijd zoo mooi — en as ik dan bij u an tafel mog eten...."

„Nog voor geen miljoenen!" was de onuitgesproken gedachte der familie. Maar andere onuitgesproken gedachten kwamen daarmee in strijd. Vijfentwintig pond per week — al was 't maar voor een maand! Wat een meevalertje! Evangeline's uitzet.... Het dak.... Gele rhododendrons.... En den vijver schoonmaken....

„Ik zal 't u heusch niet lastig maken," pleitte Minnie door. „Maar as u en de juffrouw me dan zoo'n beetje manieren wouen leeren, ziet u, dat ik me onder fesoelijke menschen kon bewegen.... zou u me dan misschien voor dertig pond per week...."

Het klonk den majoor zoo welkom.... maar het ging niet. Hoe groot de macht van contant geld ook is, groter nog is de macht van traditie en gewoonte voor een familie, die zoo lang haar vaste plaats en haar vasten levensstand heeft ingenomen, als dit met de Owens het geval was.

„'t Gaat niet om geld, juffrouw Morris.... 't is...." Een schitterende uitvlucht kwam in mevrouw Owen op. „'t Zou te lastig zijn met Margaret."

„Die?"

„Vind jij ook niet, Robert?" Robert knikte. „Ze is hier al zooveel jaren.... We moeten rekening met haar houden. Ze zit toch al een beetje hoog te paard. Ik denk, dat ze zelf gehoopt had, met die Sweepstake.... Dus ik twijfel, of Margaret er wel erg mee ingenomen zou zijn...."

„Kunt u haar dan niet zeggen, dat ze op kan hoepelen? Wie is er hier de baas — mevrouw of zij?"

Wijl het antwoord op deze vraag voor de hand lag, was er maar een korte pauze, vóór juffrouw Morris onvervaard voortging: „As die keukenmeid geen zin hèt, om in één huis te wonen met zoo'n meisje as ik, as ze lastig wordt, omdat ik met u an tafel zit en behandeld word as een lid van de familie, in plaats dat zij in de keuken op me trapt of ik 'n stuk vuil was, wat ik nóóit heb kennen verdragen," viel het meisje met diep gevoel uit, „nou, ik wou maar zeggen — laat ze dan ophoepelen!"

„Ik wou...." begon mevrouw Owen.

Denzelfden vurigen wensch had men kunnen lezen in de oogen van haar echtgenoot, van haar zoon en van haar dochter. Maar de gewoonte won.

„Ik ben bang van niet," zei ze. Het voorwendsel opgevend ging zij in waarheid en spijtigheid voort:

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn", een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen.

„t Gaat trouwens ook niet alleen om Margaret — dat zul je toch wel begrijpen . . .”

„O! Nou snap ik 't!” zei Minnie, langzaam en somber. „U wilt zoo iemand als ik niet in huis hebben. Ik ben u te min.”

Hoe konden zij daar ja op zeggen? Hoe konden zij neen zeggen? Er ontstond een stilte, en de vier leden der familie voelden zich allen even ongemakkelijk. Juffrouw Morris zag er echt ongelukkig uit. Zij snoof weer eens, maar haar kleine, maar roode en ruwe handen verfrommelden het leelijke schort. Arm klein rijk meisje! Had zij zóó'n tegenzin om weg te gaan?

„Er zijn wegen genoeg te vinden, die me veel geschikter lijken — dat wil zeggen, prettiger voor jou, Minnie. Zooals je zelf gezegd hebt, zul je een dame moeten zoeken, die je wat leiding geeft . . .”

„Ik bedoelde u.”

Carry Owen was wel zoo hartelijk en gevoelig, dat die woorden, en het vertrouwen, waarvan zij blijk gaven, haar ontroerden.

„Maar 't lijkt me veel beter, dat je een advertentie zet, om iemand te vinden, die ook hartelijk en goed voor je is, maar die een beetje . . . een beetje meer in de wereld komt. Een verstandige weduwe bijvoorbeeld . . .”

Heftig ontkennend bewoog zich het hoofd met de muts. Met een droefgeestigen blik keek de draagster van die muts door de salonramen naar buiten, naar het druipnatte gras, de paarse rhododendrons, den verren heuvel, die met zijn top in de lage wolken stak. Overduidelijk toonde haar heele houding, dat zij niets anders wou dan hier blijven!

„Minnie — juffrouw Morris — denk er eens over, om onder geschikt geleide op reis te gaan! Er is zoo'n massa te zien. Is 't niet, Evangeline?”

„Groote hemel! Niet om op te noemen. Parijs in 't voorjaar; de Italiaansche meren; Egypte; de Riviera . . .”

„Ik weet niet hoe 't komt,” zei juffrouw Morris, „maar ik heb 't nooit zoo erg op 't buitenland.”

Evangeline had 't domme schepsel wel door elkaar kunnen schudden. „Nu, ik geloof, dat wij er heel wat voor over zouden hebben, om zoo'n kans te krijgen. Ik ten minste zeker. Jij niet, Ronnie? U niet, vader?”

De majoor gaf geen rechtstreeksch antwoord. Hij zei: „Als juffrouw Morris niet van 't buitenland houdt, is er hier in 't land ook nog genoeg te zien. Mooie natuur genoeg.”

„En gelegenheid om je te amuseeren ook genoeg!” riep Ronnie. „Vroolijke menschen — schouwburgen en pracht-bioscopen — geef je dáár dan niet om? Houd je niet van winkelen? Kun je niet dansen?” Ronnie sprak hoe langer hoe harder, alsof het meisje even doof was, als zij stompzinnig scheen te zijn. „Anders léér je dansen. Je leven begint pas. Denk maar aan dat liedje, dat je laatst zat te zingen: Hier overstappen naar het geluk! Nu heb je de kans! Als je leeft — als je leven wilt — waarom wou je dan hier blijven?”

„Omdat . . .” begon het rijke meisje; haar stem trilde weer. Zij moest zich bedwingen. Zij beet op haar lip. Maar zij keek niemand aan, toen zij sprak, toen ze iets zei, dat hen allen trof met bespottelijk groote kracht. „Omdat ik me hier bij u altijd zoo lekker thuis heb gevoeld. Van het begin af al. Heb u dat nooit gemerkt?”

Hoe zouden zij het gemerkt hebben? Behalve Ronnie dien middag, toen hij door het raam van de bijkeuken met haar gepraat had, hadden zij nooit notitie van het kind genomen; zij hadden alleen opgemerkt, dat zij er niet erg smakelijk uitzag, dat haar gesnuif hun op de zenuwen sloeg, dat zij onmogelijk plat praatte, dat ze alles goed bedoelde, maar alles even onhandig deed, kortom, dat zij Minnie Morris was! En zij had zich voortdurend „zoo lekker thuis” bij hen gevoeld.

„Dat vinden we allemaal heel prettig,” antwoordde mevrouw Owen hartelijk. Zij was echt ontroerd. Het was ten slotte nog maar 'n jong kind, nog jonger dan Evangeline. Het was 'n goed, gewillig meisje geweest. Zij had

„geen familie, die de moeite waard was om over te spreken”. En er was haar een groot fortuin in den schoot gevallen. Zij wist niet, wat zij doen zou, en nu moest zij weg uit het eenige huis, waar zij zich, zooals zij het zelf uitdrukte, „lekker thuis” voelde. „We nopen allemaal, dat 't je goed gaat, en je bent hier altijd welkom — maar hier in huis blijven — we gelooven niet, dat 't gaan zal.”

Minnie zei niets.

„Het spijt ons erg . . .”

Minnie zei nog niets.

Toen, opeens, zette zij haar bril af, alsof die haar in den weg stond. Zij knipperde met haar kleurloze wimpers. „Glup!” Het was maar een heel zacht snikje. Zij knipperde met haar oogen. Twee groote tranen vielen neer, en maakten twee grijze vlekken op haar bijna-witte schort. „Glup!”

„Moeder . . .”

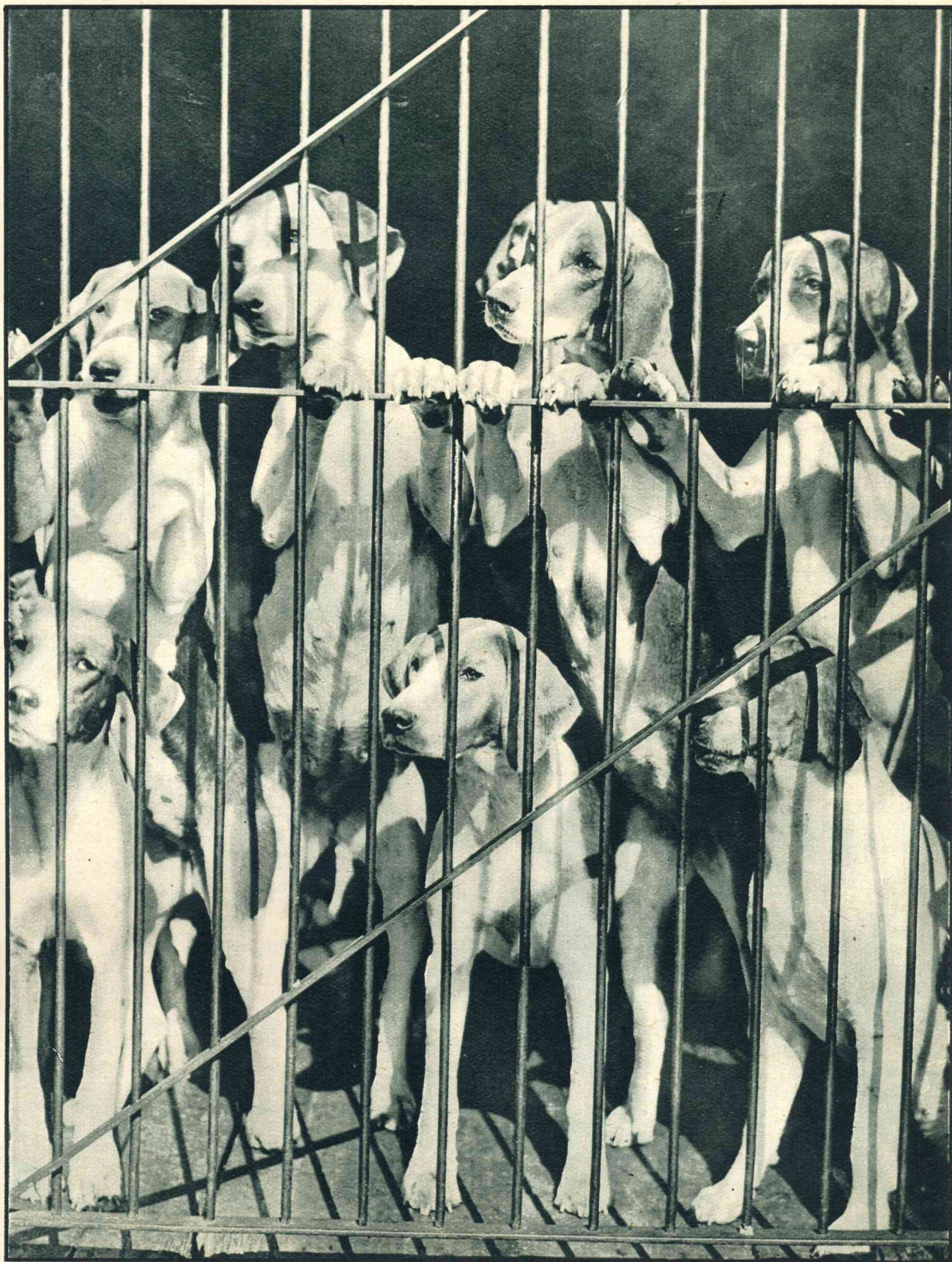
„Mammie . . .”

„Carry . . .”

Radeloos keek mevrouw Owen het kringetje harer familie rond. Zij zaten alle drie te knikken, heftig te knikken. Toen knikte ook zij; haar glimlach kwam door als de zonneschijn in April, toen zij opstond, aanmoedigend klopte op den schouder van het rijke stakkertje, en snel zei: „Huyl nu maar niet . . . We zullen 't probeeren, hoor. Laten we van weerszijden maar eens zien, hoe 't bevalt. Blijf jij maar bij ons, hoor, Minnie.”

„Bestig,” zei Minnie, plotseling oplevend, en glimlachend stond zij op. („t Was gelukt!) „Dan zal 'k maar meteen me rommeltje oversjouwen.”

Toen Minnie alleen was op het kamertje met het hellende, behangen

We willen d'r uit.

Is dat Uw schaduw?...

Wat verraden Uw handen in die uren van ontspanning, die het dagelijksch gedoe doen vergeten? Zijn ze teer en gesoigneerd, passen zij bij Uw aantrekkelijk, verzorgd uiterlijk? Of... werpen zij een schaduw, een schaduw, die storend werkt en herinneringen oproept aan huishoudelijk werk - dagelijksche plichten? U kunt zoo gemakkelijk voorkomen, dat Uw handen haar natuurlijke charme verliezen door huishouding, sport of ruw weer. Als U het juiste middel gebruikt, hebt U slechts enkele minuten per dag nodig om ze steeds glad en blank te houden. Kaloderma-Gelee is het speciale middel voor het verzorgen der handen. Het behoedt ze met zekerheid voor rood of ruw worden, òók, wanneer ze vaak aan ruw werk of weer en wind worden blootgesteld. Het houdt Uw handen jeugdig en teer en maakt reeds aangetaste huid gedurende den nacht weer zacht en soepel.

★Probeert U eens het volgende: Wrijf U - steeds na het wasschen, zoolang de huid nog vochtig is - een weinig Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de gewrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee 's nachts werken en let U eens op het resultaat!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE
ter verzorging der handen

In tubes f - 20, f - 35 en f - 60

F. WOLFF & SOHN - KARLSRUHE

IMPERIALE in prijzen v. 25, 60 ct.
fl. 1.- fl. 1.30 fl. 1.75 fl. 2.30 fl. 3.30.
VERITABLE in prijzen v. 25, 50, 80 ct.
fl. 1.- fl. 1.30 fl. 1.50 fl. 1.90 fl. 2.50.

Wat zal ik geven?

Boldoot's nieuwe Sint-Nicolaas collectie geeft U het antwoord op Uw vraag. Doe een keuze uit dien rijken overvloed van smakvolle etuis en sierlijke flacons gevuld met de edele, echte Eau de Cologne Boldoot. Ook gecombineerd verpakt met Boldoot's geurige Toiletzeep. In elken prijs die U wilt besteden biedt Boldoot U iets moois en goeds.

De eeuwenoude reputatie van het huis Boldoot geeft Uw geschenk cachet. Daarbij zijn 't allen nuttige geschenken en dat maakt zoo'n Boldoot-geschenk in dezen tijd dubbel welkom.

Eau de Cologne
Boldoot

Het Geschenk voor Jong en Oud

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

RECLAME is het hart van den handel

CARP'S GAREN
Sterk en soepel
ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

DAMES!

Denkt er aan, de
MODE-ALBUMS

Winterweelde

VLIEGEN WEG!

Schaft U dit kostbaar werk, 't welk U als premie kunt krijgen voor slechts 50 cts., alsnog aan, bij onzen bezorger of agent, vóór het te laat is!

LEVENSVERZ.-Mij. „HAARLEM”

Opgericht 1873

Haarlem - Wilsonsplein 11

Sluit alle soorten Levens-,
Pensioenen- en Volksverzekeringen

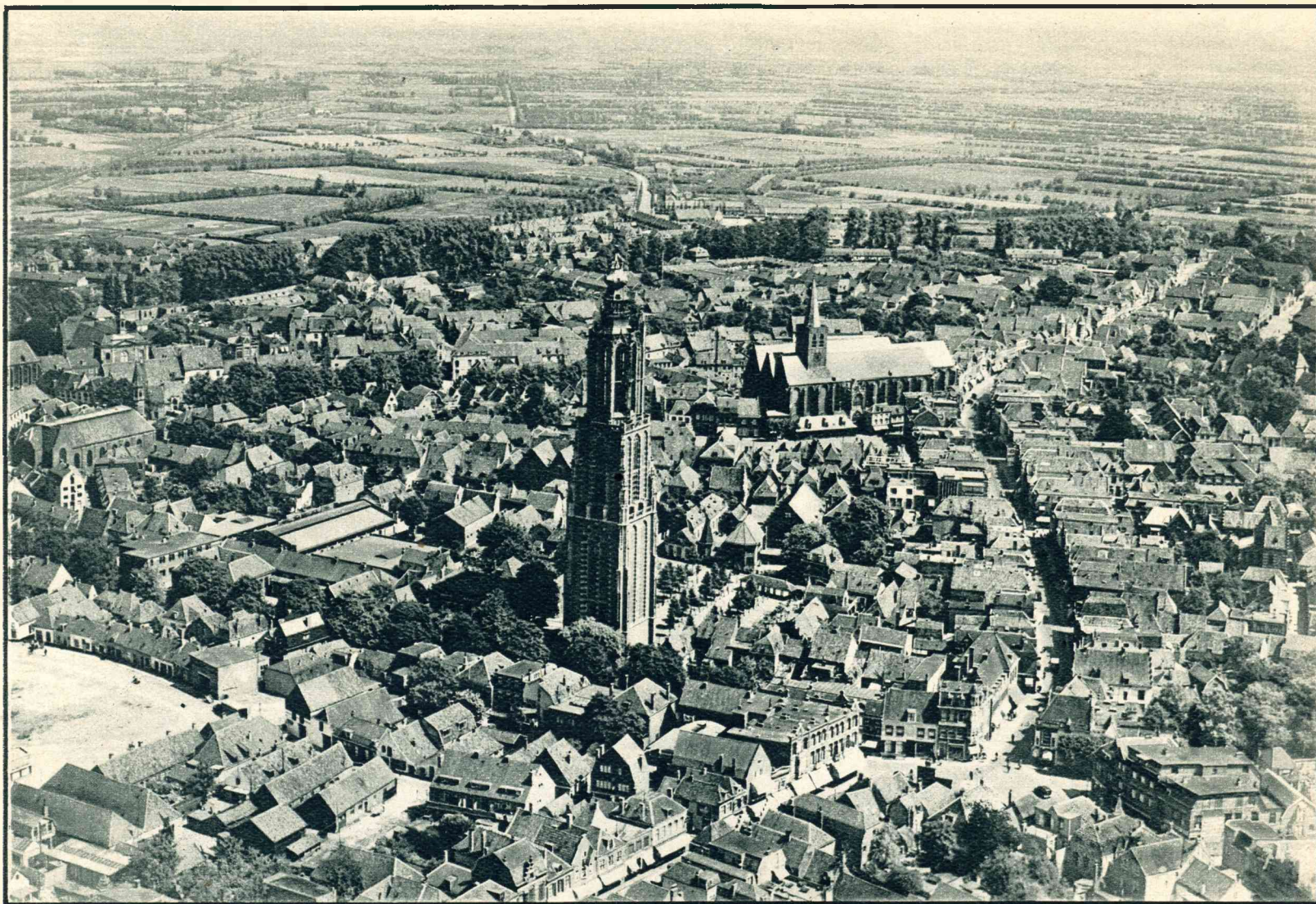
Wie wat bereiken wil

moet zich inspannen tot het uiterste en... het dan nog niet opgeven. Eindig niet met hetgeen waar ge mee beginnen moet, n.l. U te bekwamen in Uw vak

*studeer
techniek
thuis!*

Van Uw vak kunt U nooit te veel weten. Volg een schriftelijken cursus in burgerbouwkunde, waterbouwkunde, werktuigbouwkunde, electrotechniek of chemie bij PBNA, het Nederlandsche Technicum te Arnhem. Aansluiting bij ieders aanwezig kennis. Zeer uitvoerige correctie. Stipte verzending. Vraag eens het kosteloos prospectus No. 12 B aan.

PBNA

Op reis door Nederland. Amersfoort wordt beheerscht door den „Lange Jan”

(Luchtfoto K.L.M.)

zoldertje — behangsel met de vochtvlekken, die bij het huis schenen te hooren — ging haar blik rond langs de wanden. Aan één wand hing een ingelijste plaat van Asschepoes, droomerig leunend op haar bezem.

Zij ging naar de oude latafel, die een poot te kort kwam, en keek in het gebarsten vlekkerige spiegelkje, dat dienst deed bij haar dagelijksch toilet. Zij sprak tot haar verwrongen evenbeeld: „Ziezoo — welken zet doen we nu? We mogen wel erg voorzichtig zijn in die kleeren-kwestie.”

Opmerkelijk was, dat er niet het minste achterbuurt-accent in Minnie's stem te bekennen was, nu zij tot zichzelf sprak. En snuiven deed zij nu ook niet.

„Eerst dat ding weg,” zei ze, en met een gebaar van weerzin greep zij de muts tusschen vinger en duim, en trok het ding van het haar, dat er zoo stoffig en kleurloos en levenloos uitzag, alsof het een oude pruik was.

Het wás ook een oude pruik.

ZEVENDE HOOFDSTUK — VOLGENDE DAGEN.

Waarom?

Waarom had dit meisje, dat zich kon beroemen op een tintelend warme stem, op een fraai slank figuurtje en een weelde van glanzend haar, zich vermomd als slonzige Asschepoes? Hoe kwam zij er bij, te gaan schrobben en boenen en afwassen (en breken), eerst in een viezig kosthuis te Londen, en toen in een huis van vervallen grootheid in Wales?

De vraag is redelijk. Maar het antwoord komt nog niet. „Alles op zijn tijd. U gunt me toch zeker wel een minuutje, om er even in te raken, is 't niet?” zooals Minnie Morris zelf herhaaldelijk op zou merken, de volgende weken, toen edelmoedige raadgevers haar hulp aanboden: hoe zij haar geld moest beleggen, hoe zij wonen en zich kleeden moest, in welken vorm zij de weldadigheid moest beoefenen — hoe zij dit en dat en nog iets doent moest, nu zij den tijd voor zichzelf had, met dertigduizend pond.

„'t Is ongelooflijk, zoo gauw als een mensch went aan een toestand, waar je eerst van stond te kijken! 't Is net, of 't al een jaar geleden is, dat we jufvrouw Morris in huis kregen, in plaats van 't tweede meisje Minnie.” Dat zei Evangeline, kort na de lunch op den Maandag, die volgde op den Zaterdag van de race.

„Ze houdt zich erg kranig,” vond de majoor. „Karakter zit er in ieder geval in! 't Is haar absoluut niet in 't hoofd geslagen, en de manier, waarop ze die krantenmensen afpoeierde, vind ik knap.”

„Ik ook,” zei mevrouw Owen. „En ik vind 't prachtig, zooals ze haar werk gedaan heeft — haar oude werk bedoel ik — tot die noodhulp kwam. De meeste meisjes hadden ons eenvoudig in den steek gelaten. Maar ze is echt attent. Ze wou me direct helpen, om een meisje voor haar in de plaats te vinden. Ze zei, dat ze een vriendin had in Londen, die afgebeeld wordt in 'n lunchroom. Ze zou haar schrijven, dat ze 't hier veel prettiger zou hebben, zei ze. Vind je dat nu niet keurig?”

Het gesprek werd verstoord door geluiden van buiten — het knarsen van

fietswielen op nat grint, een doordringend gefluit en een schrille jongensstem, die riep: „Hé — Minnie!”

„Doe eens open, Angy,” zei mevrouw Owen tot haar dochter. „'t Is een telegram.”

Maar vóór Evangeline de deur open had, werd er van boven geroepen.

„Hallo! Hé daar!” Uit het raam van de mooiste logeerkamer, door klimrozen omgroeid, kwam het hoofd van de voormalige dienstbode naar buiten, zonder muts, maar nog ongekamd. „Wat heb jij Minnie te roepen? Weet je wel, tegen wie je 't heb?”

Mevrouw Owen maakte een vlug gebaar, maar bedwong zich niet minder vlug. Zij had neiging gevoeld, naar buiten te gaan en vriendelijk maar stellig de vermaning uit te spreken: een meisje schrééuwt niet uit een raam van een slaapkamer naar beneden, naar een loopjongen! Maar zij herinnerde zich juist bijtijds, dat het niet het meisje was, maar een logée.

„Reuzennieuws voor je,” schreeuwde de telegram-besteller.

„Alweer?” schreeuwde Minnie terug. „Wat nou weer?”

Schel klonk de kreet van den jongen: „Je heb de Swéép gewonnen!”

„Zeg, ga nou door...”

„Waarachtig waar!” betuigde het opgewonden ventje. „Iedereen hèt 't er over. 't Staat in dat telegram.”

„Zeg, kennen jullie nóg gauwer met je telegrammen?” vroeg de meisjesstem, met een minachtend gesnuif. „Strakkies kom je me zeker vertellen, dat de oorlog uit is. Ik weet 't al zoo lang, dat ik vergeten bin, wat 'n tweede meissie is!”

„We hoeven ten minste niet te klagen, dat we niets te lachen krijgen,” mompelde Evangeline, maar zij bedwong haar lachlust, toen het gewezen binnenmeisje binnen kwam stormen, met haar beige rok en kersrooden jumper — haar Zondagstoilet.

Zij wuifde met het telegram. „Da's nou 't toppunt!” riep zij vroolijk. „Wat je noemt mosterd na den maaltijd! Een telegram van dat hospitaal, dat ik gewonnen heb, en dat er een brief volgt. Mag ik 't jongetje wat geven, omdat ie 't gebracht hèt, en wil u me misschien 'n paar halve kronen leenen, mevrouw, tot me geld komt, astublieft? Dank u wel hoor. Hier, kereltje! Wanneer zou dat geld kommen, meneer? 't Zal toch wel kommen?”

„Natuurlijk! Maak je daar maar geen zorg over,” zei de majoor. „Maar 't zal nog wel een dag of veertien duren — misschien nog langer. Ze moeten eerst onderzoek doen naar je identiteit, zie je.”

„Na me wát?”

Mevrouw Owen legde uit: „Ze moeten eerst onderzoeken, of jij 't meisje wel bent, dat 't goede biljetje heeft.”

„O!” antwoordde Minnie. „Nou! Dan zel u nog minstens veertien dagen me kostgeld te goed motten houden!”

„Dat komt wel in orde. En als je vast wat geld wilt hebben...”

(Wordt vervolgd)

Cahors in Zuid-Frankrijk, een eeuwenoude stad die nog uit den Romeinschen tijd dateert, met de eige-
van de versterkingen rondom een stad; vele zijn in den loop der eeuwen tot puin vervallen, de g

Hardige foren-brug over de Lot. Vroeger werden dergelijke bruggen dikwijls gebouwd als onderdeel
staureerde brug te Cahors is nog een van de weinige overgebleven bouwwerken van dit soort.

VROUWENLEVEN

AVONDJAPONNEN EN LANGE MANTELS

576

577

578

576. Avondjapon van mat satijn met kanten halsafwerking en kanten mouwtjes. Benodigd 5.50 M. stof van 1 M. breedte.

577. Avondjurk van dof satijn, gegarneerd met glanzende randen en ceintuur met strik. Benodigd 5 M. stof van 1 M. breedte.

578. Japon met verbreed schouderstuk en zeer wijde ballonmouwen met nauwsluitende hoge manchetten.

De avondjaponnen zijn nog steeds lang, doch niet meer geheel mouwloos. De meeste ervan hebben 'n klein wijd vleugelmouwtje, soms ook wel 'n decoratieve lange mouw.

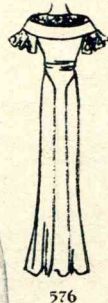
Bij het eerste hierboven afgebeelde toilet wordt de nieuwe schouderlijn gedemonstreerd door 'n paar armpatten welke doorlopen tot bijna aan het middel. De rok van dit toilet is, beginnende bij de knieën, zeer wijd klokkend. Voor- en achterbaan zijn aan één stuk geknipt met de taille, wat een slank makend effect geeft.

Deze japon werd ontworpen in mat satijn, gegarneerd met kantstof welke zich uitstekend leent voor de korte wijde mouwtjes en voor de halsafwerking.

Benodigd voor dit toilet 5.50 M. zijde van 1 M. breedte.

Het toiletje daarnaast is speciaal voor jonge dames bestemd. Het kan vervaardigd worden van crêpe satin of iets dergelijks met 'n matten en 'n glimmenden kant, waarvan de glanzende zijde dan voor de garnering wordt genomen; men kan er ook twee kleuren voor nemen, bijv. rose met zacht blauw of groen met wit. Vooral de vleugelmouwtjes en de breede ceintuur met strik verleen iets jeugdigs aan dit keurige toiletje, waarvoor men 5 M. zijde nodig heeft van 1 M. breedte.

Ons derde japonmodel, dat ook voor namiddagtoilet kan dienen, heeft zeer wijde fluweelen ballonmouwen boven hoge nauwsluitende manchetten. De verbrede schouderstukken geven aan deze wijde mouwen nog een bijzondere elegace. Ook de aan het schouderstuk aangeknijpte sjaal-einden, welke van voren gestrikt zijn, dragen niet weinig bij tot de fraaie lijnen van dit geheel. De rok is nauw tot onder de knieën, waar hij in

576

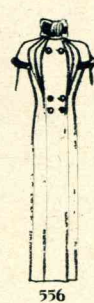
577

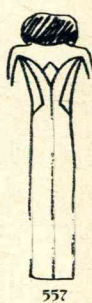
578

555

556

557

De van de schouders doorlopende vleugel-mouwtjes zijn met 'n smal randje persianer omzoomd.

Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 breedte.

Ook de derde hierbij afgebeelde mantel, ontworpen in veloutine, heeft fraaie découpés. Van de elegante mouw, wijd bij den elleboog, zijn de bovenmouwen aangeknijpt aan het schouderstuk, wat er 'n zeer modieuze lijn aan verleent.

Deze mantel, van voren opzij gesloten, heeft een grooten kraag van vossebont.

Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

LEUKE DINGEN OM ZELF TE MAKEN

Voor de servethouders teekenen we cirkels op een plankje triplex van 1 c.M. dikte. De buitenste cirkels hebben een middellijn van 6 c.M. en de binnenste zijn 3 c.M. in middellijn. Zoo zaagt u voor ieder beest twee cirkels met een gat in 't midden.

Nu teekent u een derden cirkel op een plaatje hout, even groot als de andere, u zaagt dezen cirkel

waaierplooien ruim uitvalt.

Voor dit toilet heeft men noodig 5.50 M. stof van 1 M. breedte.

Onze drie mantelmodellen zijn bijzonder fraai van coupe; en het is dan ook die coupe, welke er in hoofdzaak de garnering van uitmaakt.

Ons eerste model, waarvan de découpés eenigszins 'n bolero aanduiden, is gedacht in groen velours, gegarneerd met een grooten persianer kraag. Het schouderstuk ervan duidt de nieuwe breede schouderlijn aan zonder in werkelijkheid te verbreden. De mantel wordt van voren gesloten met twee knopen.

Benodigde stof: 3 M. van 1.40 M. breedte.

Ons tweede mantelmodel is gegarneerd met sierlijk geplaatste biezen op rug- en voorpand. Deze mantel, van voren met twee rijen knopen gesloten, heeft een opstaanden persianer kraag.

555

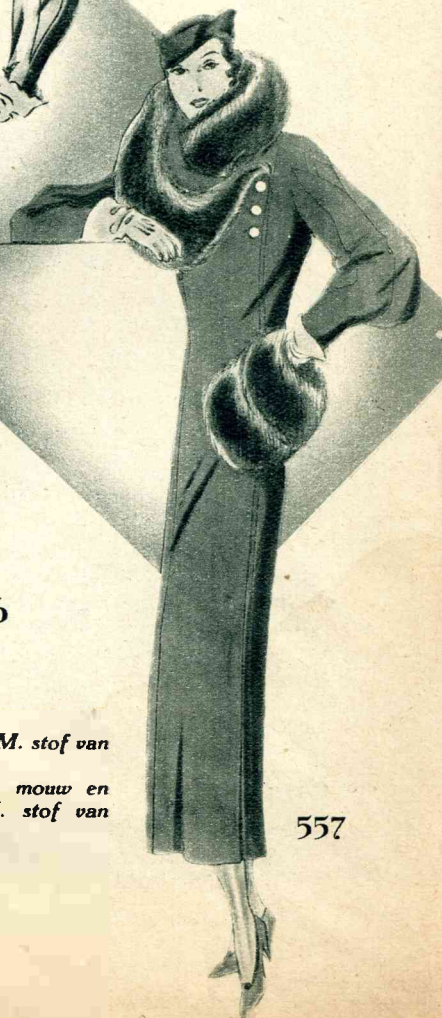

556

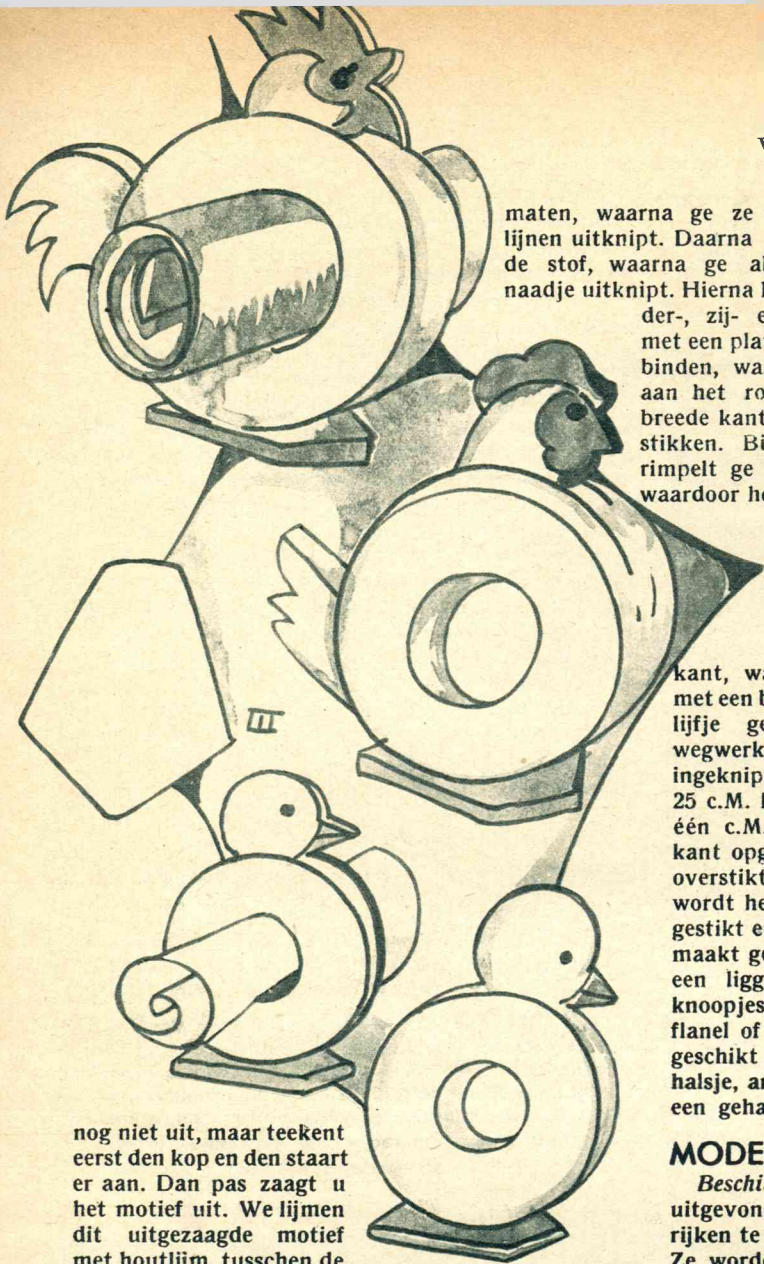
555. Velours mantel met persianer kraag en rond schouderstuk. Benodigd 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

556. Mantel van veloutine, gegarneerd met smalle biezen op rug- en voorpand. Opstaande kraag van persianer en aangeknijpte vleugelmouwtjes met persianer randje. Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 M. breedte.

557. Mantel van veloutine met elegante mouw en kraag van vossebont. Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 M. breedte.

557

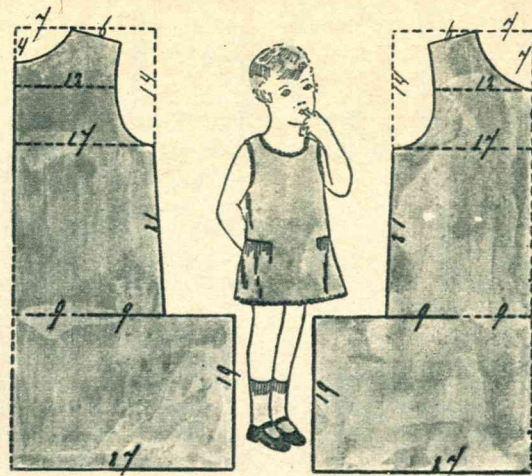

maten, waarna ge ze op de vaste lijnen uitknipt. Daarna legt ge ze op de stof, waarna ge alles met een naadje uitknipt. Hierna kunt ge schouder-, zij- en roknaadjes met een platten naad verbinden, waarna ge onder aan het rokje 't 3 c.M. breede kantje langs kunt stikken. Bij den inknip rimpelt ge het rokje in, waardoor het op het lijfje wordt passend gemaakt; de rafels komen dan naar den verkeerden

kant, waarna ge deze met een biesje, dat op 't lijfje gestikt wordt, wegwerkt. Middenachter wordt 'n 22 c.M. lang splitje ingeknipt, daarna knipt ge twee splitrepen, welke 25 c.M. lang en 6 c.M. breed zijn. Deze worden op één c.M. vanaf het midden aan den verkeerden kant opgestikt, waarna ge ze op den goeden kant overstikt. Langs het halsje en de armsgaatjes wordt het smalle kantje op den goeden kant langs gestikt en op den anderen kant overgestikt. Hierna maakt ge in het splitje bovenaan en in het midden een liggend knoopsgaatje, waarna ge links de knoopjes aanzet. Maakt ge het onderjurkje van flanel of zephir, waarvoor dit modelletje ook heel geschikt gebruikt kan worden, dan staat het aardig halsje, armsgaatjes en onderkant af te werken met een gehaakt picotje van coton perlé. DINY.

MODE-DWAASHEDEN

Beschilde nagels. Tot de modedwaasheden, uitgevonden om het leeg bestaan van sommige rijken te vullen, behoort het decoreren der nagels. Ze worden nu eens gelakt, dan weer geschilderd in de kleur van het toilet; en zelfs zijn er stellen van nagelovertrekjes in verschillende tinten, welke bij verschillende toiletten kunnen worden gedragen. Als men dit nog niet extravagant genoeg vindt,

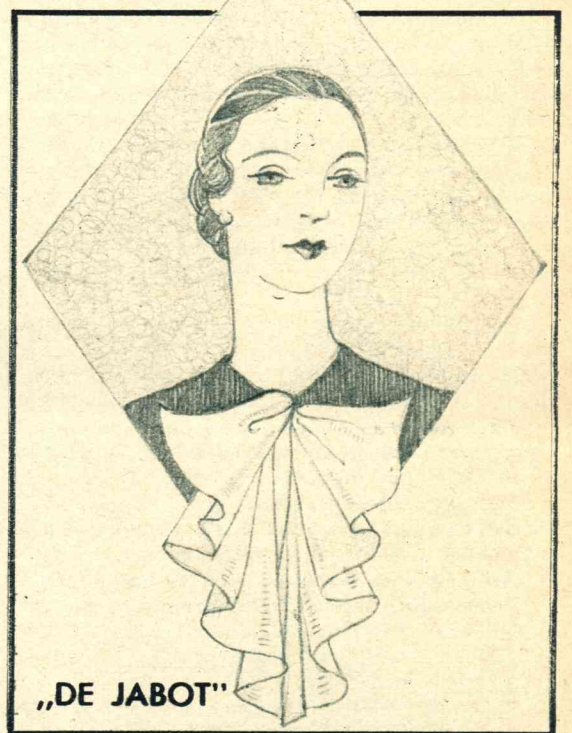

kan men zijn nagels eerst laten lakken, waarna ze beschilderd kunnen worden met 'n monogram of met 'n miniatuur landschapje. En dan zijn er de bridge-nagels, waarvoor de moderne modpop haar nageltjes laat beschilderen met schoppen, harten, ruiten en klaveren!

Het gelukspoppetje aan den pinkring! — Weer 'n andere modedwaasheid! Het dwaaze poppetje, dat als mascotte in de moderne auto's bengelt, is niet voldoende om de

mondaine vrouw te beschermen tegen ongelukken. Daarom draagt ze bovendien nog zoo'n gelukspoppetje in miniatuur aan den ring.

Maar dan is ze natuurlijk ook tegen alle kwade ondervindingen beveiligd!

„DE JABOT”

Bij het creëren van de wintermode is dit jaar menig snufje verwerkt dat uit de oude doos werd opgediept en herinnert aan details uit vervlogen dagen.

Eén van deze vele onderdeelen is de „jabot” van kant, linon, tule of andere dunne stof, welke momenteel de vrolijke noot vormt op menig eenvoudig winterjaponnetje en niet zelden met een of andere aardige speld is versierd. M.

Een moderne modedwaasheid: bridge-nagels.

nog niet uit, maar teekent eerst den kop en den staart er aan. Dan pas zaagt u het motief uit. We lijmen dit uitgezaagde motief met houtlijm tusschen de twee andere cirkels, zóó dat ze alle drie zuiver op elkaar sluiten; wanneer de lijm droog is, wordt alles nog wat bijgeschuurd, eerst met grof schuurpapier, bijvoorbeeld nummer 4, daarna met fijn, no. 1 of 0.

Wanneer u voor het uitzagen fijne zaagjes gebruikt, zult u niet zoo veel te schuren hebben. Daarna wordt het voetje geteekend als op fig. 3, uitgezaagd, en onder geschroefd.

Nu zit onze haan in elkaar en gaan we hem kleuren. De ring en de kop worden wit gekleurd, de staart eveneens, den kam kleuren we vermiljoen rood, oogen zwart, snavel en plankje oranje.

Het figuurtje wordt aan beide kanten precies hetzelfde.

De tweede figuur is een kip die op dezelfde manier gemaakt wordt; ze heeft alleen een anderen staart, en de kam is ook even verschillend.

Wanneer u de vormen te moeilijk vindt om te tekenen, kunt u voor 25 ct. aan postzegels de motieven op ware grootte toegezonden krijgen.

Doch ik zou het eerst maar eens zelf probeeren, want het enkele kopje en de staart zijn heel gemakkelijk te tekenen. De kuiken-motiefjes zijn bijzonder geschikt voor de kleintjes. U kunt voor hen de cirkels iets kleiner nemen, verder zijn ze precies gemaakt als de kip en de haan. Het kuikentje kan geel gekleurd worden, snavel en voetjes oranje; het kraaloogje is zwart. U gebruikt voor het schilderen kleine busjes olieverf van 15 ct.; om de oranje kleur te maken mengt u een beetje van het vermiljoen rood met geel. D. D. L.

ONDERJURKJE VOOR MEISJES VAN 4 TOT 5 JAAR

Lengthe 57 c.M., heupwijdte 68 c.M. Benodigd: 1.10 M. zachte katoen, 1.10 M. kant van 3 c.M. breedte, 1.20 M. smal kant, 2 kleine knoopjes. Voor dit onderjurkje maakt ge de patronen op de aangegeven

Nog een andere dwaasheid; het gelukspoppetje aan den pinkring.

DE MOEILIJKE BESLISSING

door

HERMAN ANTONSEN

Na een drukken dag zat de jonge dokter Martens in een grooten stoel voor den haard. Buiten druilde Novemberregen. Zes uur. Hij was alleen thuis. Om zeven uur zouden ze eten. Zijn vrouw was bij kennissen op bezoek, zijn zoontje naar oma om te spelen.

Na een bescheiden klopje trad zijn huisknecht binnen.

„Dokter, daar is een heer om u...”

„Drommels, Jan, hoe kom je er nu toch bij, na vijf uur nog patiënten toe te laten? Je weet toch...”

Maar de bezoeker was achter den huisknecht aangekomen en drong hem nu voorbij en de kamer binnen.

„U moet het hem niet kwalijk nemen,” zei hij, op Jan wijzend, „ik ben zoo brutaal geweest om binnen te dringen. Mijn trein was erg laat en zoodoende miste ik aansluiting en...”

„Ja... als u van buiten komt...”

„Uit Groningen. Ik heet De Korter.”

„Gaaf u zitten.”

„Ik ben ziek. Maar dat zal wel met de meesten, die bij u komen, het geval zijn.”

„Gewoonlijk is het niet zoo erg, als ze denken... En dat is gelukkig ook!” zei Martens bemoedigend.

„Ik weet beter. Ik ben nooit ziek geweest. In mijn heele leven geen honderd gulden verdokterd. Maar nu is het mis. Al zes maanden. Als u me onderzoekt, zult u het zelf zien...”

„Goed... dan zal ik u eerst onderzoeken,” stemde Martens toe. Toen hij gereed was, vroeg hij:

„Wat denkt u nu over uw eigen gezondheid?”

„Over mijn eigen ziekte, meent u! Ik weet, dat ik niet meer dan een half jaar te leven heb.”

„Als u dat werkelijk meent, waarom bent u dan bij mij gekomen?”

„Ik vraag u niet, mij te genezen. Ik ben al bij de beste specialisten in Amsterdam en Den Haag geweest, voordat ik naar u kwam.”

„Maar verklaart u dat dan toch eens nader?” vroeg Martens, een beetje in de war.

„U geeft dus toe, dat ik ongeneeslijk ben? Niemand kan me beter maken.”

„Het is werkelijk een heel ernstig geval,” stemde Martens hem bij. „Maar men kan toch nooit zeggen...”

„Zwam nou niet!” onderbrak de bezoeker hem heftig.

„Maar, mijnheer?”

„Ik zeg: Zwam niet! Dat meen ik. U kunt geen overdeven beleefdheid verwachten van iemand, die weet, dat hij binnenkort dood moet gaan!”

„Ik wilde alleen de opmerking maken,” zei Martens rustig, om zijn patiënt te kalmeeren, „dat er toch altijd wel heel wat gedaan kan worden ter verlichting.”

„Nu begrijpen we elkaar beter! Dat is verstandige praat. Ter verlichting!... Juist, dat meen ik ook!”

„U verlangt dus een of ander geneesmiddel? Een recept? Ik zou heel blij zijn, als ik iets voor u kon doen.”

„Heusch? Nou, dat is best... Maar... wacht eens even! Laat me u eerst vertellen — ja, voordat u een recept schrijft — wat ik precies bedoel... Wát ik van u hebben wil... Ik weet nu sedert een week, dat ik gedoemd ben om een langzamen en uiterst pijnlijken dood te sterven. Dát moet u lichter voor me maken!... Geef u me nu een doosje met twaalf pillen... elf onschuldige en... wel één, die me eruit helpt... maar pijnloos en snel. Laat me dat mee nemen en vraag dan verder niets meer.”

„Bent u heelemaal...?” begon Martens geschrokken en verontwaardigd.

„Mijn verstand is nog best... maar ik ben altijd gezond geweest... ik weet, dat ik nu, op mijn vijftigste jaar, sterven moet... en ik ben niet gesteld op een doods trijd van een half jaar.”

„Maar met zoo'n voorstel komt iemand toch niet bij een dokter?”

„Best mogelijk!... Maar ik heb nu eenmaal geen zin om wetens en willens vergif in te nemen. Ik wil iederen avond een van die pillen inslikken, voordat ik slapen ga... en dan op een goeden morgen... zonder dat ik het te voren weet... enfin... als het elf keer goed gaat, neem ik de twaalfde natuurlijk niet in!... Als ze me vinden, dan staat er naast mijn bed niets anders dan een doosje met volkomen onschuldige pilletjes, en niemand zal weten, waar ze vandaan komen...”

„Juist!” zei Martens, „maar... ik ben nu eenmaal geen pillendraaier en geen gifmenger.”

„Vroeger anders wel geweest!” beet de ander hem toe.

Martens keek hem verbluft aan. Hoe wist die man van zijn zorglijke jeugd af? Dat hij als apothekersbediende was begonnen en zich slechts

met moeite had opgewerkt tot zijn tegenwoordige positie van algemeen bekend en gezocht geneesheer?

„U hebt gelijk... Ik ben in een apotheek begonnen. Maar hoe weet u dat, als u uit Groningen komt?”

„Komt er niet op aan. U kunt pillen draaien. En in ben bereid u twintig duizend te betalen... tien voor die elf pillen en... tien voor die ééne...”

„Onmogelijk!” zei Martens beslist. „Dat kan ik niet doen! Dat zou een moord...”

„Kom, kom! 'n Dokter mag 'n zieke toch wel...”

„'n Dokter mag geen moord plegen, om een zieke uit zijn lijden te helpen! Zoo denk ik erover. Ik weiger beslist aan uw verzoek te voldoen!”

„Dat zult u niet doen!” riep de ander dreigend.

Martens stak zijn hand uit naar het schelknopje op zijn bureau.

„Laat dat! U durft niet! Anders zou u het wel doen!”

„Er is geen kwestie van durven. Ik weet heel goed, dat ik mijn goeden naam er niet mee op het spel zet, en dat het nooit ontdekt zou worden.”

„Is uw goede naam zóó onschendbaar? Ik wil niet graag dreigen, maar...”

„Ja, zegt u het maar ronduit!”

„Ik kan u dwingen, mij die pillen te geven...”

Het is in het belang van... uw moeder!... Nee, luister maar eens even... Het zal nu dertien jaar geleden zijn, u bent immers nu zes jaar dokter? Juist... nu dan, toen verloor ik op het perron te Amersfoort een bankbiljet van duizend gulden. Ik moest haastig overstappen. Ik had in den trein geld zitten tellen, moest vlug uitstappen, stak de biljetten onder het loopen in mijn portefeuille en liet er een vallen. Het woei achter me weg en ik zag nog juist, hoe een dame het oppakte en vlug wegstopte... Ik wilde er het mijne van hebben.

(foto Fox Film)

Dus liet ik mijn trein gaan en volgde haar. U hebt immers in Amersfoort gewoond. Den volgende dag ging ik naar haar toe. Ze had een paar honderd gulden gebruikt om huur- en andere schulden te betalen.... Met de rest.... enfin, u weet zelf wel, dat uw studie veel meer gekost heeft. Ik leende haar...."

"Dat kan niet! Moeder vertelde me, dat ze een erfenisje gekregen had van een verren oom of zoo."

"Ik heb bewijzen. Ik heb haar natuurlijk een schuldbekentenis laten teekenen.... dat ze die duizend gulden van me gestolen had.... en...."

"Nu komt u dat.... dat bloedgeld terugvorderen?"

"Ik heb nooit iets teruggevorderd.... nooit zelfs rente gevraagd. Ik heb geld genoeg.... en ik, ja, hoe zal ik dat zeggen.... ik heb nu eenmaal graag andere mensen in mijn macht. Misschien is dat een zekere waanzin. Wat komt dat er op aan? In elk geval heb ik u nu in mijn macht, en u hebt uw gehele positie aan mij te danken. Het eenige, wat ik nu als wederdienst van u vraag...."

"Dat kan ik onmo...."

"Tut, tut, niet te haastig. Ik betaal twintig duizend en.... dit papiertje doe ik er bij!"

"En.... als ik het niet doe?"

"Dan heb ik hier genoeg aanleiding tot een aanklacht wegens diefstal! U ziet, ik wil mijn zin doordrijven. Ik wil geen half jaar op sterven liggen en u moet me helpen.... u moet, begrepen?"

Langen tijd tikte de schoorsteenklok door de stilte.

"Ik doe het niet!" zei Martens ten slotte. "Laten we er verder niet over praten!"

De bezoeker stond op. Geslagen en wanhopig. Wankelend ging hij naar de deur. Martens zelf liet hem uit. Sloot de voordeur achter hem, zoodra hij op de stoep stond.

De koude avondwind deed De Korter rillen. Hij voelde zich ellendig. Duizelig. Onzeker. Het was een hooge, hardstenen stoep met 'n lage balustrade.

Beneden liep een met prikkeldraad afgezet paadje naar het achterhuis. Met weifelende stappen bereikte hij de eerste trede.... voelde zich wankelen.... greep naar de lage leuning.... greep mis.... verloor zijn evenwicht.... over de balustrade heen.... omlaag.... met zijn arm door het prikkeldraad.... Bewusteloos bleef hij liggen. Het was stikdonker in dien hoek daar.

Tien minuten later verliet Martens zijn woning om zijn vrouw af te halen. De wandeling zou hem goed doen. Even later ging de huisknecht een boodschap doen.

In den donkeren hoek lag de bewusteloze te bloeden uit een diepe snede, door het scherpe prikkeldraad in zijn pols gesneden.

"Grootmoeder.... daar ligt iets naast de stoep!" zei een kinderstem een paar minuten later. "Gaat u mee even kijken?"

De kleine jongen liet zijn grootmoeder, die hem thuis kwam brengen, los en liep het paadje op.

"Grootmoeder.... oh.... kom gauw.... een meneer.... gauw dan toch, grootmoeder."

Het volgend oogenblik stond de oude dame naast den bewusteloze en probeerde vruchteloos het zware lichaam wat op te heffen. Zij slaagde er in den man zoover te verplaatsen, dat het licht van een straatlantaarn hem een weinig bescheen, en zag het bloed uit zijn pols stroomen.

"Ga dadelijk vader roepen, Fransje!"

"Aanschellen, grootmoeder?"

"Ja.... je kunt immers wel bij de bel?"

Maar het kind schelde tevergeefs.

"Jan doet niet open, grootmoeder!" riep hij van de hooge stoep af.

De oude mevrouw Martens begreep wel, dat de bloeding zoo snel mogelijk gestelpt moest worden. Maar ze wist niet goed hoe. Ze had niets dan haar

zakdoekje in haar tasch. Onhandig bond ze het stevig om den pols.... niet hoog genoeg.... niet stevig genoeg.... Het bloeden bleef onverminderd doorgaan. De gewonde bewoog zich even. Sloeg de oogen op.... keek haar met strak starenden blik eenige oogenblikken aan. En in dien blik herkende ze hem opeens.... den man, die heel haar leven bedreigd en ongelukkig had gemaakt! En.... hij was ongetwijfeld bij haar zoon geweest.... en had hem verteld.... En die had hem de deur uitgegooid en was zoo de oorzaak van zijn dood geworden! Ze kreunde van ontzetting.

"Grootmoeder," kwam de kleine jongen bij haar terug. "Niemand doet open! Vader is zeker niet thuis!.... Ik ben zoo bang, grootmoeder."

Bij het hooren van de kinderstem sloeg de gewonde nogmaals de oogen op. En met bovenmenschenlijke inspanning haalde hij met zijn gezonde hand zijn portefeuille — met twintig duizend gulden en de schuldbekentenis — te voorschijn. Hij kon haar niet overreiken. Hij kon nog slechts fluisteren: "Voor jou, jongen!" Toen zakte zijn hoofd langzaam achterover.

Zoo vond hem Martens, toen hij met zijn vrouw naar huis keerde. Haastig knielde hij naast den man neer en maakte het slecht gelegde verband los.

"Ik heb het zoo goed mogelijk gedaan!" zei de oude dame. "Was het...."

"Ja, moeder.... het was uitstekend."

"Jongen.... wat heb je met hem uitgevoerd? Ik moet het weten? Wat heeft hij tegen je gezegd, dat je zooiets...."

"Ik? Ik heb hem niets gedaan, moeder. Waarom zou ik hem wat gedaan hebben? Ik wist niet eens, dat hij hier lag!"

De kleine jongen was dichtbij gekomen met de portefeuille.

"Die mag ik hebben, vader! Hij zei het zelf!"

In het Jaarbeursgebouw te Utrecht heeft de Ned. Lawn tennisbond Zaterdag zijn jaarvergadering gehouden. Groep der aanwezigen. Op de eerste rij o. a. de heeren: Leembruggen, Swaan, Broese van Groenau en Punt.

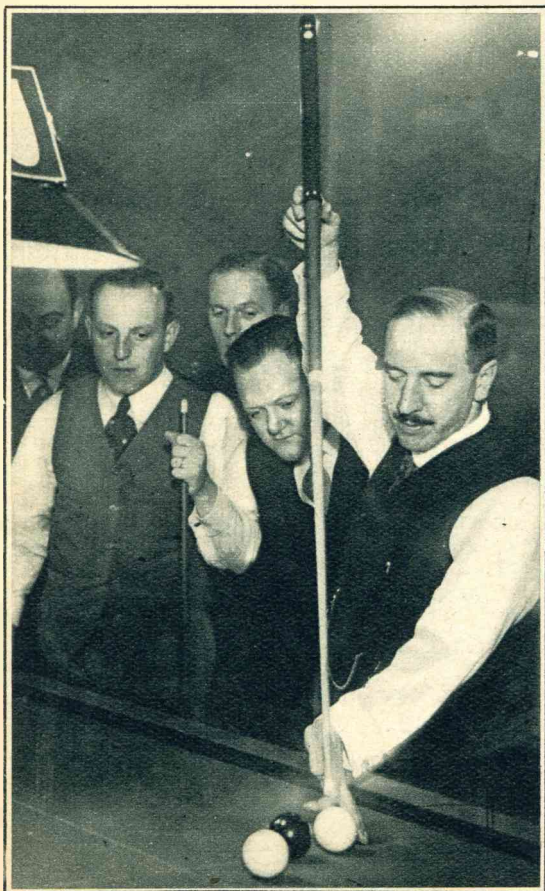
Westerkwartier met 1-2 door D.V.D. geklopt. Door deze nederlaag kwam Koog Zandijk aan den kop der Westelijke 1e klasse. Spelmoment uit de match op 't terrein aan het v. Beuningenplein te Amsterdam. De korf van D.V.D. in gevaar.

Net echt! In de duinen bij Haarlem krijgen de adspiranten voor de skisport „droge” skilessen. Een zaak van belang is hoe men behoort te vallen. Op onze kiek worden de cursisten daarin getraind.

Sportoverzicht

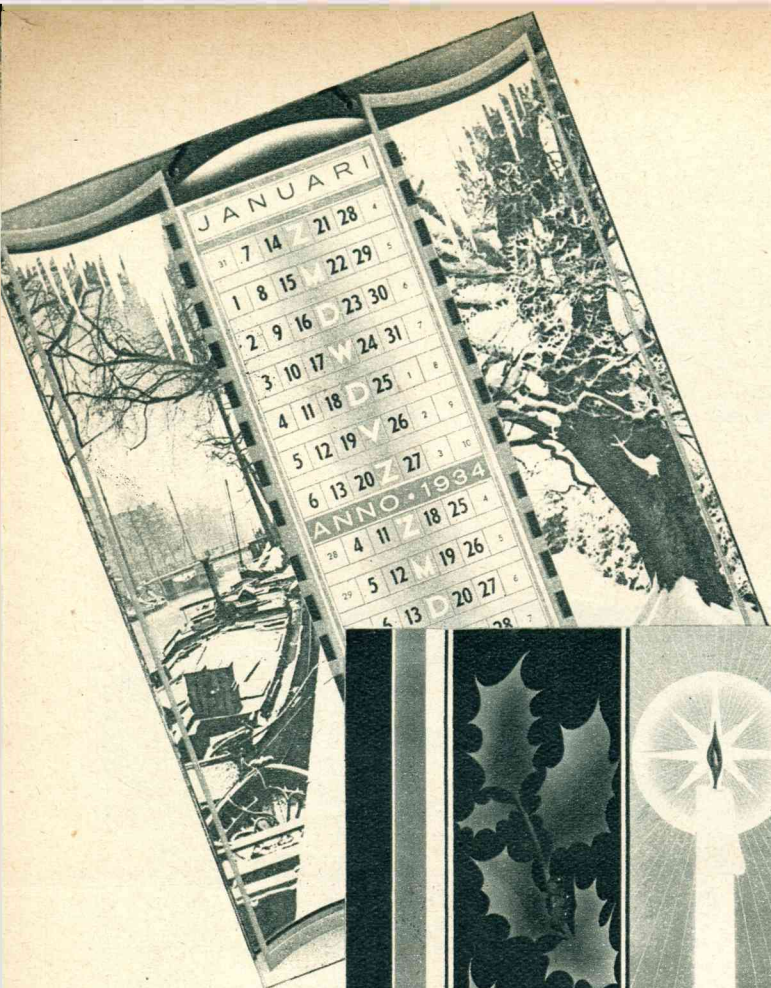

Een 8-2 overwinning van Go Ahead op de Enschedesche Boys. Spelkiesje uit dezen doelpuntenrijken strijd. Go Ahead in den aanval!

Finale der Nederlandsche biljartkampioenschappen 3e klasse groot biljart te 's Gravenhage. De winnaar A. P. Brandts aan stoot. Links zijn tegenspeler A. Speijer.

Het einde van den tweeden Amsterdamschen zesdaagschen wielervedstrijd. Het koppel Pijnenburg (links) en Wals, dat met groot puntenverschil op Broccardo-Guimbretiére en Rausch-Hürtgen de eerste plaats bezette.

Uit den inhoud van ons zoo juist verschenen *Kerstboek*

Een geestige beschrijving van een tocht over de Zuid-Hollandsche en Zeeuwsche eilanden door **Herman Moerkerk**, met een groot aantal vlotte en rake teekeningen, alsmede een tweetal los-opgeplakte aquarellen.

Het leven en de werken van **Lucas van Leyden**, den eersten beeldenden kunstenaar die den roem van Holland tot in verre streken heeft doen doordringen, wordt geschetst door **Mr. N. Beets**, een der beste kenners van onze vroegste schilderkunst.

Zeer interessant zijn de prachtige illustraties bij het artikel „**Röntgenfotografie als kunstenaar**”. Bepaald uniek is de fotoserie welke „**Dr. Willem Mengelberg en het Concertgebouw-orkest**” in beeld brengt.

Hoe de tientallen oude en verweerde zeebonken gehuisvest zijn in „**hun laatste haven**”, de **Prins Hendrikstichting** te Egmond, verraaft een uitgelezen collectie foto's.

Ongeloofelijke staaltjes van geduld en fotografeerkunst toont de dierenfotograaf **Harry Frees** met zijn serie „**Onze huisdieren voor de lens**” waarbij men waarlijk niet uitgekeken raakt! Een prachtige verzameling snapshots uit het Rijksmuseum laat U zien dat naast het tentoongestelde ook de „**Mensen in het Museum**” zeer

zeker de moeite van het bespieden waard zijn..... De gezaghebbende kenner van Oud-Amsterdam **J. F. L. de Balbian Verster** vertelt, smakelijk en boeiend, bij een groot aantal zeldzame kopergravures, over „**De Dam in vroegere eeuwen**”.

Verder een greep uit de verhalen:

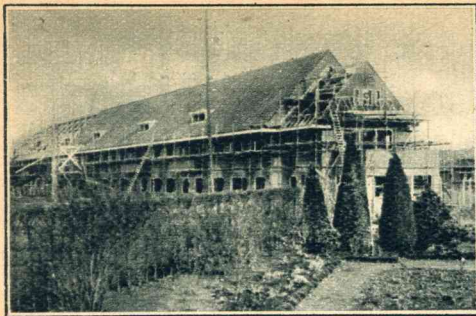
„**Het meisje dat niet lachen wou**” door **Willy Twisk**, „**De bevrijdende Kerstnacht**” door **Gerda Caroly**, „**Hop Jansen**” door **Wil van Gerven**; „**De Engelsche Prent**” door **Herman de Man**; „**In de Fortuin**” door **Felix Timmermans**.

Het spreekt vanzelf dat ook de verhalende tekst rijkelijk geïllustreerd is; de vertelling van **Felix Timmermans** is door dezen zelf van los-opgeplakte kleurprentjes voorzien. Ook is een groote kleurplaat van **Felix Timmermans** „**Driekoningen in Vlaanderen**” bijgevoegd. Tenslotte: de keurige, smaakvolle zesbladige wandkalender, uitgevoerd in zwart en goud, mag een sieraad genoemd worden voor elke huiskamer of salon.

Dit schitterend Kerstboek, groot 64 bladz., uitgevoerd in koperdiepdruk, met verscheidene los-opgeplakte kleurplaten, kost te zamen met den sierlijken wandkalender, uitsluitend als premie voor onze abonne's, slechts 80 cent en is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of aan ons Hoofdkantoor.

Mooier, praktischer, en, in verhouding, billijker St. Nicolaas-geschenk is niet denkbaar!!

80
cents

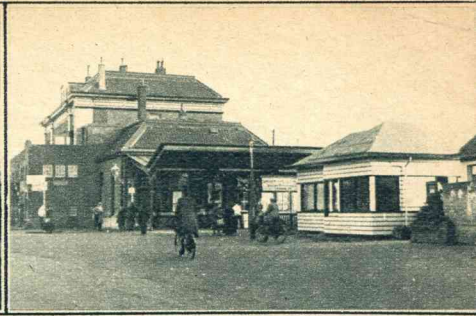
Het nieuwe gebouw van „Avondrust” voor ouden van dagen te Groningen is bijna gereed.

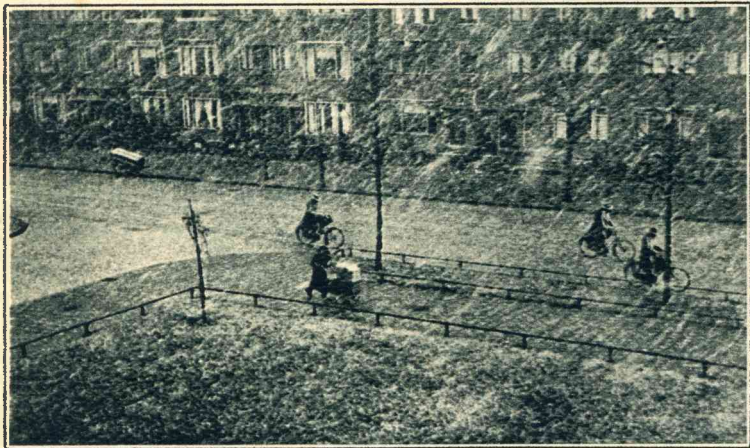
De Ambachtsschool te Heerenveen bestond deze week 25 jaar.

Het gemeentehuis van Bergum (Fr.) staat het veer keer in den weg; het zal dus worden afgebroken.

De V.V.V. te Apeldoorn heeft bij het station een vriendelijk inlichtingen-gebouwtje geplaatst.

Groningen kreeg al een flink voorproefje van den winter; in November kwam er al een sneeuwstorm.

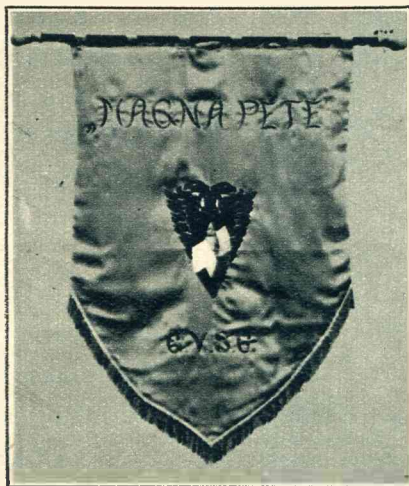
Ds. J. Sybrandi te Stiens (Fr.), de nestor der gereformeerde predikanten in de classis Hallum, vierde zijn 30-jarige ambtsbediening in zijn tegenwoordige gemeente.

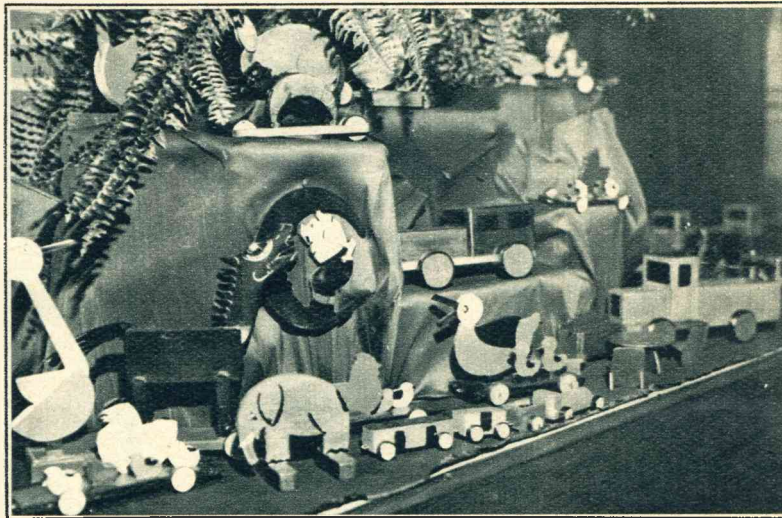
Ook te Oostwolde worden de scherpe bochten in den drukken weg naar de Leek en Westerkwartier (Gr.) gelijk gemaakt en door nieuwe rechte stukken vervangen, om het verkeer veiliger te maken.

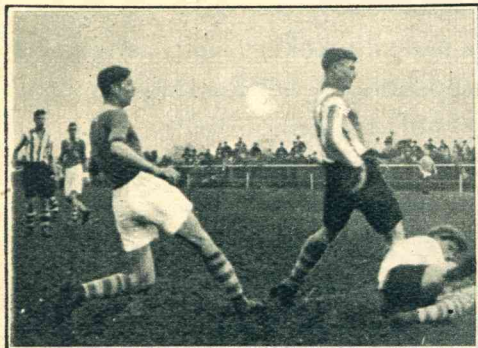
De heer J. Engels te Leeuwarden behaalde met deze Belgian Hares een eerste, eere- en twee tweede prijzen op de nationale tentoonstelling van pluimvee en konijnen te Harderwijk.

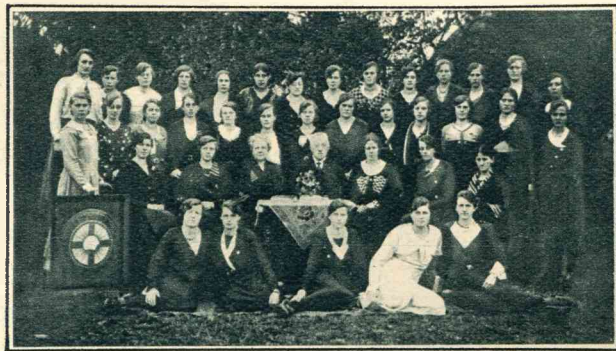
De Groningsche Meisjesstudentenvereniging „Magna Pete” heeft bij haar 35-jarig bestaan een nieuw vaandel gekregen.

Jeugdige werklozen te Groningen hebben speelgoed gemaakt voor het Sint Nicolaasfeest van de kinderen der werklozen. De speelgoederen werden in het stadhuis tentoongesteld.

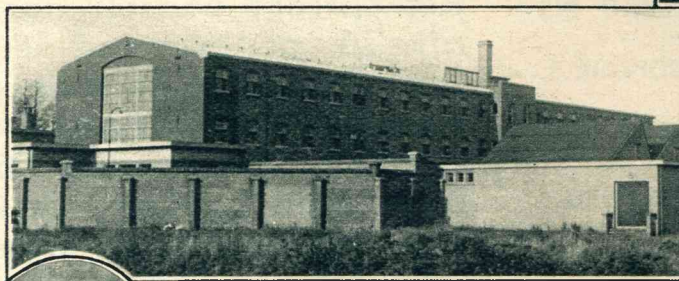
P. E. C. te Zwolle speelde een productieven wedstrijd tegen Hengelo. Zij won n.l. met 9-1.

De meisjesvereniging „Dient elkander door liefde” te Hoogkerk (Gr.) vierde 1 December haar 50-jarig bestaan.

De arbeiders aan de nieuwe spoorbrug bij Groningen schonken een hunner, die vader was geworden, een krentenbrood van 2 M. lang.

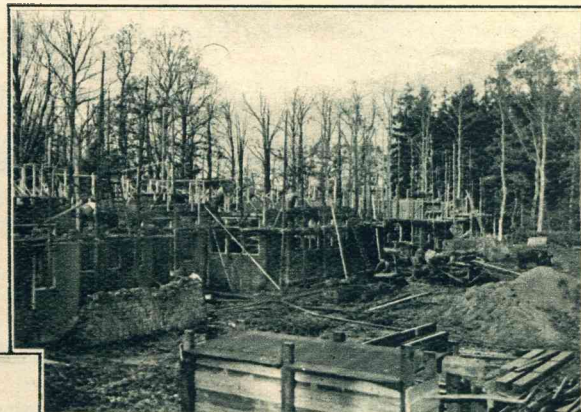

De verleden jaar te Zuiphen gebouwde jeugdgevangenis, die nog steeds leeg staat, zal dit voor onbepaalde tijd nog blijven uit bezuinigingsoogpunt.

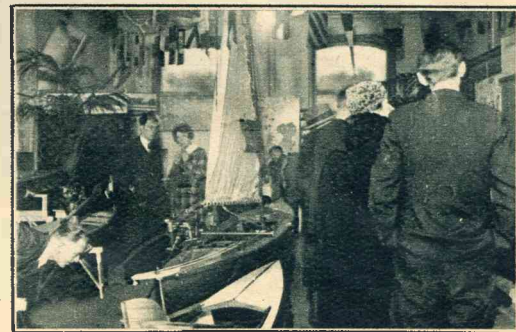

Te Meppel overleed deze week de heer Marten Otten in den leeftijd van 91 jaar. Het initiatief tot den aanleg van het fraaie wandelpark aldaar was van den overledene afkomstig, om welke reden een der lanen die er naar toe leiden, naar hem genoemd is.

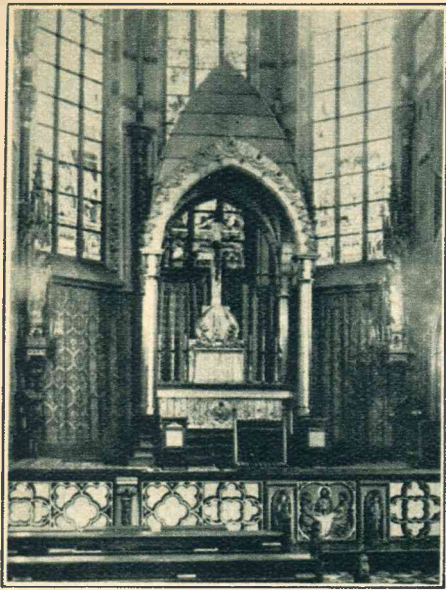
GEMENGD NIEUWS

Op het mooie landgoed Port-Natal te Assen verrijst een groote inrichting voor verpleging van zenuwen geesteszieken. Het uitgebreide complex paviljoenen verrijst verspreid over het terrein te midden der mooie bosschen.

De dit jaar opgerichte kano-club „De Peddelars” te Zwolle, welke club reeds direct een groot succes had, hield op de laatste dagen dezer week een tentoonstelling op watersportgebied.

De St. Lebuinuskkerk (14e eeuw) te Deventer heeft een nieuw hoofdaltaar gekregen, dat door den Aartsbisschop Mgr Jansen werd geconsacreerd. De expositietroon.

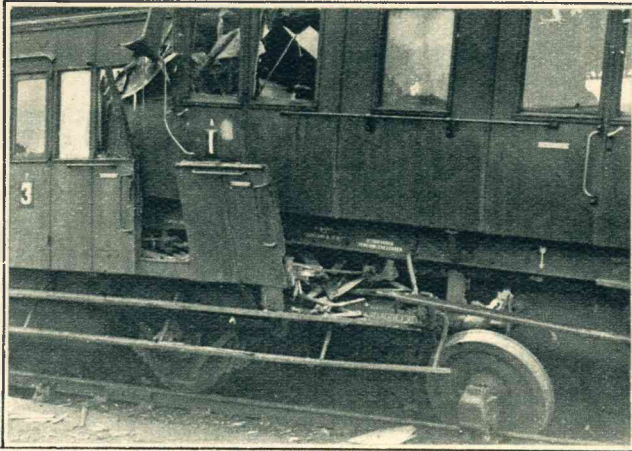
Te Hengelo speelde Tubantia tegen Wageningen en won met 5-1.

Het echtpaar J. Wevers-Olland te Enschede mocht zijn gouden echtvereniging vieren.

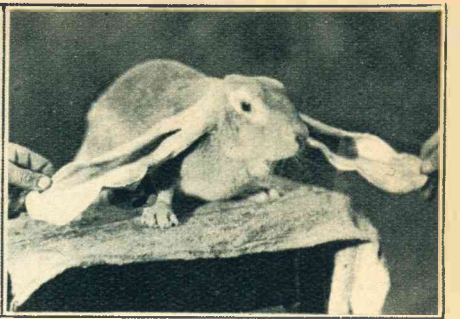
De Hengelosche Pluimvee- en Konijnenvereniging heeft een goed geslaagde tentoonstelling gehouden ter viering van 't 35 jarig bestaan. Het bestuur der jubilerende vereniging.

De treinbotsing op het C.S. te Utrecht, waarbij gelukkig geen slachtoffers te betreuren waren. De schade was zeer groot enkele wagons werden gewoon in elkaar geschoven.

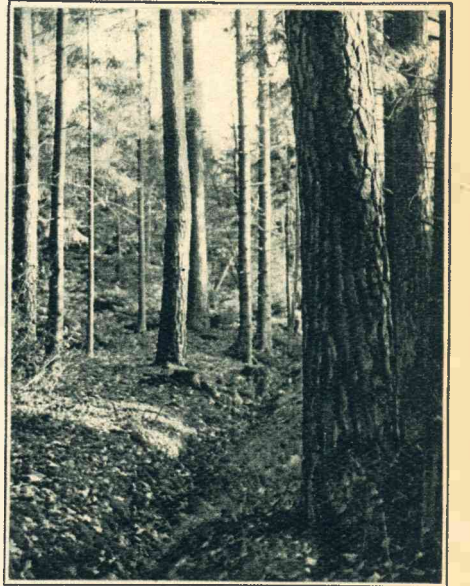

Het echtpaar H. Kasper-Bijleveld te Utrecht vierde zijn 40-jarig huwelijksfeest.

„Het Utrechtsche Landschap” steekt de bazuin op voor het behoud der uitgestrekte Eyckensche bosschen te Bilthoven, die, door verkaveling tot bouwterrein, als prachtig stuk natuur dreigen verloren te gaan, wanneer de vereniging deze bosschen niet kan aankopen om ze tot recreatie-terrein voor Utrecht te maken.

Een eerste en twee eereprijsen werden behaald met dezen Engelschen langoor van den heer E. Hegeman te Rijssen.

Voor wie?

Zij zullen 'm allemaal wel willen hebben..... deze luxe-trommel.

Het is zoo moeilijk een geschikt cadeau te vinden, want het moet smaakvol en praktisch zijn. Dit is nu net wat ik zocht! Kijk die prachtige doos: zwarte en zilveren blokken en in het midden een klein, felrood hartje. Geen naam of merkteeken ontsiert de doos.

En dan de inhoud...! In deze luxe-trommel zit de fijnste koffie, die je bedenken kunt: Koffie Hag. Een prachtig cadeau dus! Het blik is zoo sierlijk, dat je het later overal voor gebruiken kunt, en de inhoud... Koffie Hag — dat zegt genoeg.

Koffie Hag is immers die heerlijke, gezuiverde koffie. De prikkelstof, coffeine, is tesamen met het koffievuil uit de ruwe boonen verwijderd, zoodat bij het branden de edele smaak der aroma-stoffen zich ongehinderd kan ontplooiën. Koffie Hag is daarom niet alleen onschadelijk voor hart en zenuwen, maar ook bijzonder lekker en krachtig van smaak. Iedereen drinkt graag deze veredelde koffie. Geef Uw familie en kennissen een geschenk, dat 't goed doet—geef hun dit luxe-blik Koffie Hag! Het is moderne luxe en praktische luxe tegelijk.

Een geschenk, dat tot het hart spreekt!

Speciale St. Nicolaas- en Kerstaanbieding van Luxe Boeken Holl. Bibliotheek

- a. pakketten van 5 gebonden boeken f 2.50
b. „ „ 10 „ „ - 4.50
c. „ „ 20 „ „ - 8. —

Bij bestelling van 5 stuks op te geven 8 nummers

Bij bestelling van 10 en 20 stuks op te geven resp. 13 en 25 nummers.

Verkrijgbaar bij de bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor.

- 1 Door den Nevel heen..... L. Francis
2 Om Harentwil Berta M. Clay
3 De verdwenen Robijn Charles Garvice
4 Rosemary Carew Joseph Höcking
5 De macht van zijn geld..... J. I. Lawrence
6 Het heilzame Vergift.. Fedor von Zobeltitz
7 De Secretaris v. d. Uitvinder, Patricia Wentworth
8 De schoone Getuige H. Curties
9 Diamantenjacht..... Lilian Quiller-Couch
10 Het meisje uit Montana, Grace Livingstone Hill
11 Het Graf in de Woestijn .. Henri van Duuren
12 Het Drama in den Vuurtoren.. Gordon Volk
13 Schandaal te Hunterstone Seldon Truss
14 De Wreker..... Mr. Belloc Lowndes
15 Voortvluchtig..... E. Charles Vivian
16 Geesten en Spoken in Penruddock.....
J. Russel Warren
17 S. O. S. Geo Goodchild
18 Belinda kiest haar man Richard Starr
19 Althea's Huwelijk, Effie Adelaide Rowlands

- 20 Een Jaar van haar Leven.... Hermine Black
21 De Kasteelvrouwe Charles Garvice
22 Het Huis aan den Overkant..... Oliver Sandys
23 Het Masker der Liefde
Effie Adelaide Rowlands
24 In stilte getrouwd Charlotte M. Brame
25 Sylvia vervangt de Vorstin.. J. Russell Warren
26 De Hebzucht van Mr. Carton.. Charles Garvice
27 Het Fortuin van Angela Brent.....
Effie Adelaide Rowlands
28 Een Meisje uit Duizenden, Charlotte M. Brame
29 Lady Juliet's Wraak Charles Garvice
30 Geoffry — mijn Echtgenoot.. L. G. Moberley
31 De Twee Zusters Charlotte M. Brame
32 Een onberaden Stap, Effie Adelaide Rowlands
33 Linda's onverwachte Rijkdom, Charles Garvice
34 De verdwenen Erfgename .. L. G. Moberley
35 De Dwaasheid van een rijk Man
Concordia Merrel
36 Tot de Klok stilstaat J. J. Bell

- 37 Een Meisjesliefde Robert Disrael
38 De Eer van zijn Vader..... J. Vancouver
39 Filmster tegen wil en dank.. Richard Starr
40 De Prijs van haar Liefde.. Charlotte M. Brame
41 Onder de Plak van Cynthia.... Norma Knight
42 Edna's Echtgenoot J. Vancouver
43 Rose Ellen en het Juweel.. Patricia Wentworth
44 De valsche Beschuldiging Fred M. White
45 Boven de Wet Frank C. Robertson
46 De Prinses i. d. Wolkenkrabber, Anne Gardner
47 De zilveren Fluit Lida Larimore
48 Eendagskoningin J. S. Fletcher
49 Het Verleden van den Kettingganger.....
William McLeod. Raine
50 De Schipbreuk Marcia MacDonald
51 Beneden haar Stand.. Beatrix Burton Morgan
52 De Patiënten van Dr. Sylvia.. Josep MacCord
53 Het Meisje en de Millioenen, Patricia Wentworth
54 Jocelyn koopt een Huis.. Louise Platt Hauck
55 Passagier derde klas Ruth Wright

Toezening per post geschiedt
alleen na ontvangst van het
bedrag per giro, per postwissel
of in postzegels. De porto resp.
20 ct., 30 ct. en 40 ct., moet
dan worden bijgevoegd.

Spoedige bestelling is gewenst
daar van eenige nummers een
klein aantal in voorraad is.

BESTELBILJET

Ondergeteekende

Plaats.....

Straat.....

verzoekt te zenden per agent, per post, pakket a, b, c, bestaande uit de volgende nos.

.....
.....

Het bedrag werd heden gezonden per postwissel, in

postzegels, gestort op giro no. van

Van de onderstreepte woorden
doorhalen wat niet verlangd wordt

Ons nieuwste Premieboek

Een Meisje zoekt Kennismaking

door KATHLEEN NORRIS

Eigenlijk is het een wanhoopsdaad van Nora Oliver om haar toevlucht te nemen tot een „ingezonden stuk” waarin zij gegadigden oproept tot de positie van echtgenoot, waarvoor zij in ruil hulp en bijstand verlangt voor haar familie die door het ongeluk wordt achtervolgd. Haar vader is gestorven, haar moeder sinds langen tijd bedlegerig, haar broer Bob is zijn baantje kwijt geraakt en tot overmaat van ramp heeft zij zelf ook haar ontslag als typiste gekregen.

De eenige die tenminste nog iets inbrengt is haar jongste zusje Mary, dat 's Zaterdags een schamel loon naar huis brengt waarvan echter nauwelijks de huur kan worden betaald. Een uitweg ziet Nora niet meer, hoe zij ook haar hersens pijnigt om op een idee te komen,

hetwelk er toe kan bijdragen dat de ergste nood althans gelenigd wordt. Ze wil alles doen, alles aanpakken, daarvoor is zij een energiek meisje dat niet afkeerig is van hard werken; de vraag is alleen maar wie zal haar het werk verschaffen en ervoor betalen!

Teneinde raad, nadat al haar pogingen om werk te zoeken of op andere wijze aan enig inkomen te geraken gefaald hebben, besluit zij tot het plaatsen van een ingezonden stuk in de krant, waarin zij haar toestand blootlegt en zichzelf als echtgenote aanbiedt tegen bepaalde voorwaarden.

Voorwaar een zeer ongewone handeling om uitkomst te vinden! Vooral wanneer na eenigen tijd zich een reflectant aanmeldt die door zijn uiterlijk en verschijning nu niet direct haar

hoofd op hol brengt, haar eerder afstoot, deinst zij voor de gevolgen van deze stap terug, welk een zorgeloze toekomst haar door een verbintenis met dezen man ook wordt voorgespiegeld.

De nood is echter zoo hoog gestegen dat zij tenslotte over alle bezwaren heenstapt en besluit met dezen man een huwelijk aan te gaan.

Wat van deze wanhoopsdaad de gevolgen zijn en hoe het verdere verloop is van dit uiterst spannende boek mogen wij hier natuurlijk niet verklappen. Dit kunt u zelf ervaren bij lezing van onze laatste premie-roman welke voor slechts 17½ cts. uitsluitend als premie voor onze abonné's, verkrijgbaar wordt gesteld bij onze bezorgers, agenten of op ons hoofdkantoor.

N. B. In dit boek bevindt zich een PRIJSVRAAG, voor welke goede oplossingen een aantal geldprijzen is beschikbaar gesteld!

De Menschenkenners

DE UITSLAG VAN DE GROOTE PRIJSVRAAG: BENT U MENSCHENKENNER?

Het woord is aan de lezers geweest, nu is het woord aan ons. Duizenden abonné's hebben hun menschenkennis op de proef gesteld bij het oplossen van onze laatste groote prijsvraag „Bent u menschenkenner?” Daarna moest de redactie aan den arbeid — een arbeid, die veel tijd vroeg! — om de goede oplossingen te verzamelen; het lot heeft de 101 inzendingen aangewezen, welke met een prijs beloond worden, en nu is het ons een genoegen, dat het woord weer aan de redactie is, om de namen van de prijswinsters en -winners bekend te maken, met een woord van gelukwensch aan de lezers, die als verrassing in dezen tijd van St. Nicolaas hun naam hieronder kunnen lezen, terwijl wij de vele anderen wel mogen wijzen op het goede oude Nederlandsche spreekwoord, dat al zoo dikwijls waar is gebleken: De aanhouder wint.

De juiste oplossing was:

**A = 6; B = 8; C = 9; D = 11;
E = 3; F = 4; G = 2; H = 12;
I = 1; J = 7; K = 10; L = 5.**

De hoofdprijs, een gouden heerenhorloge, werd (na loting) toegekend aan: E. de Jonge, G. Bakkerstraat 98 b, Groningen.

Vervolgens zijn onder de volgende goede oplosers vijftig waardevolle, luxe voorwerpen verloot.

De prijzen werden toegekend aan:

J. W. Elbersen, Parkweg 33, Almelo.
H. Kinnaer, Arnhemseweg 152, Zevenaar.
A. Berents, Weerdstraat 67, Meppel.
C. H. Franken, Hartenscheweg 30, Bennekom.
H. Ravenswaay, Hoogestraat 233, Aalten.
Mej. L. Koerts, A. G. W. Plein 25, Veendam.
A. Storm, Diezerstraat 57, Zwolle.
Th. Esmeijer, Paul Krugerlaan 21, Doetinchem.
Mevr. Kuipers, No. 48, Gorredijk.
J. Hagelen, v. Lennepweg 7, Oosterbeek.
J. H. Mekenkamp, Molenstraat 18, Rijssen.
G. Cozijnsen, Paltzerweg 57, Bilthoven.

Mej. T. v. Rooijen, Dorpsweg A 111, Maartensdijk.
G. v. d. Hoef, Padangstraat 15, Baarn.
J. Gerritsen, Nic. Beetslaan 11, Enschede.
H. Waller, Bennekomscheweg 28, Heelsum.
B. Meurs, Eikenlaan 4, Wageningen.
A. Cousin, Berg en Dalscheweg 250, Nijmegen.
L. P. Guilonard, Tooropstraat 230, Nijmegen.
A. M. Ravestein, Middenweg 20, Arnhem.
L. Bandlow, Daalscheweg 42 bis, Utrecht.
M. Muller, Heijmanslaan 25, Groningen.
H. Wisman, 1e Nieuwstraat 27, Utrecht.
J. Simons, Kerkdwarlaan 4, De Bilt.
J. Schober, Caféhouder, Vlagtwedde (Gr.).
Mej. J. Oostrum, Soendastraat 12, Utrecht.
A. Ledoe, Hazenstraat 6 I, Amsterdam.
C. Dietz, Gerstekamp 5, Warnsveld (bij Zutphen).
J. Velthuis, Westerstraat 4a, Winschoten.
L. Beijervoet, Hoofdstraat 45, Apeldoorn.
D. Bottema, Delistraat 17, Leeuwarden.
P. Visscher, Bentheimerstraat 11, Coevorden.
W. v. Kuilen, Hunzestraat 8, Amersfoort.
H. v. Rhijn, Prov. weg 15, Bunnik.
J. de Rhoter, Hooge Biezen 17 G, IJsselstein.
J. Griep, Laanstraat 20, Soest.
J. de Groot, Schans 137, Leeuwarden.
G. v. d. Leur, Jacobsonstraat 7, Deventer.
Mevr. S. Serphos, v. Lennepiaan 4, Amersfoort.
J. Pasma, Priorstraat 7, Sneek.
Mevr. Zwart, Amstel 14, Amsterdam.
H. Koster, Prins Hendrikstraat 12, Arnhem.
C. Scheffer, Minkmaatstraat 44, Enschede.
W. v. d. Meulen, Nieuwstraat 5, Harlingen.
H. Visser, Venestraat 97, Assen.
A. E. v. Klaveren, van Lennepstraat 21, Utrecht.
Wed. P. C. v. Moorselaar, Welgelegenweg 28 II, Apeldoorn.
K. de Jong, Enkstraat 45, Zwolle.
J. Diertens, Burgwal 13, Kampen.
H. Stegeman, Boompjes 30, Almelo.

Tenslotte kwamen voor de 50 troostprijzen in aanmerking, eveneens na loting:

J. Donker, Haarlemmerstraat 265, Leiden.
W. Woning, Hofstraat 7, Kampen.
G. H. Braakhuis, St. Jozefstraat 51, Almelo.
J. Maas, St. Jacobslaan 609, Nijmegen.
J. Bruins, Dorpsstraat L. 64, Nunspeet.
J. Schwartz, Kuiperstraat 28, Zutphen.
B. Boegman, Koetsveldstraat 67 d, Doesburg.

H. v. Houwehuyzen, Olmstraat 5, Rijswijk.
H. J. Menges, Noorderstraat 23, Dieren.
H. Poppink, Langstraat 97, Barneveld.
Mej. D. Deenik, Tollenstraat 26, Culemborg.
G. Kastanje, de la Reylaan 12, Zeist.
J. v. d. Feen, Amersfoortscheweg 67, Doorn.
T. de Groot, Tricht.
Mej. F. Bruinenberg, Irisstraat 4, Steenwijk.
H. J. v. d. Wolde, Minkmaatstraat 160, Enschede.
H. Lassche, Andelst.
B. Holstege, Borgadijnstraat 13, Arnhem.
J. L. Jansen, Dr. Schaenmanstraat 35, Nijmegen.
A. W. Viveen, Harmelen.
J. de Groot, Dollarstraat 86, Amersfoort.
O. L. Zimmennam, v. Lijndenlaan 3, Soestduinen.
Joh. Koeneman, Verl. Zuiderstraat 5, Hoogezand.
K. H. de Buck, Nic. Sopingiusstraat 9, Utrecht.
J. Gorter, Zwolschestraat, Raalte.
Mevr. Zonnenberg, Julianaweg 6, Vreeswijk.
Mevr. Korstanje, Kritzingerlaan 63, Zeist.
Mevr. L. A. Knoth, Mecklenburglaan 16, Utrecht.
J. Mandersloot, Schippersgracht 24, Maarssen.
E. H. Drenth, H. W. Mesdagstraat, 40, Groningen.
W. Gotte, Prins Mauritslaan 37, Harderwijk.
K. de Koff, Nieuwe Veenend. weg C1 d, Rhenen.
J. Duel, Scherpenzeel.
J. v. d. Wal, Dekemalaan 47, Heerenveen.
S. Faber, Groote Kerkstraat 16, Leeuwarden.
C. Geijssen, Borgele 85, Diepenveen.
J. J. Temme, Brugstraat 45, Loenen a. d. Vecht.
M. C. Goudappel, Schoolstraat A 120, Vleuten.
J. v. Goor, Werpstraat 5, Stadskanaal.
W. Boswinkel, Kerkstraat 60, Goor.
J. Bos, Stationsweg A 193, Heino.
H. Peters, Hoogeweg 11, Velp.
G. Siepman, Vierakkerstraat D 179, Huissen.
A. H. Rouwenhorst, Torenstraat 25, Apeldoorn.
C. Verwoerd, Bemmelscheweg 20, Elst.
Mevr. Polman, R.K. Sanatorium Dekkerswald, Groesbeek.
L. Oosterveen, Vorden.
P. Woerdeman, Gronoviusstraat 23, Deventer.
Mej. J. Braams, p.a. Hotel Timmer, Ter Apel.
T. Jansma, Wierden.

Onze administratie zal aan de gelukkige winnaars hun prijs toezenden.

Over den uitslag kan geen correspondentie worden gevoerd.

MIJNHEER BROKKELING

door Wilfred Poole

Jef Fulton en George Allen kenden elkaar niet intiem, want zij hadden geen omgang buiten het kantoor; dus was het een beetje een schrik voor Fulton om te ontdekken, dat Allen niet alleen aan verzekeringen, maar ook aan gedichten werkte. Het kwam uit doordat Allen, toen Jef Fulton zijn koperen jubilé vierde, verlegen een boekje aanbood, een dun deeltje in leer, waar met goud deze letters op stonden: „De Zilveren Pijl en andere gedichten, door George W. Allen”.

„Een liefhebberij van me,” zei Allen zacht en bescheiden. „Een paar dingetjes, die ik in tijdschriften en zoo gezet heb. Ik vond 't wel aardig, om ze als boek te laten verschijnen, op mijn eigen kosten natuurlijk.”

Jef Fulton moet geantwoord hebben, dat zijn klomp brak. Daar had hij zeker wel eenige reden voor. Men zou zich slecht iemand kunnen uitdenken, die er minder als een dichter uitzag dan George Allen. Hij was klein, en dik-achtig, hoewel hij nog een paar jaren aan de dertig te kort kwam. Zijn haar was zoo kort als dat van een milicien, en hij was netjes, maar zeer gewoontjes, in 't grijs gekleed.

De geest van Jef Fulton worstelde met tegenstrijdige gedachten. Hij had George altijd als een degelijk en verstandig mensch beschouwd, maar....

„Ik dacht, dat je er misschien belang in zou stellen,” ging Allen voort. „Je zult 't misschien een beetje erg romantisch vinden....”

„Och, alles op z'n tijd,” zei Fulton. „Ik geloof niet, dat ik erg best over verzen kan oordeelen, maar ik zal 't mijn zuster laten lezen, als ik 't uit heb. Die zal 't verslinden. Ze leest verzen bij 't kilo en ze kan ze bij de el opzeggen. Over mijn zuster gesproken,” ging hij voort, en hij stak onderwijl het boekje in zijn zak en vergat het, „ik heb zoo gedacht.... ik had je eens willen vragen.... Zou je me een groot plezier willen doen?”

„Als ik kan....”

„Je krijgt Zaterdag vacantie, zou je een paar dagen bij ons willen komen logeeren?”

George Allen keek verbaasd, maar niet verschrikt. Hij was al van plan geweest, er eens een rustige vacantie van te nemen, zijn financiën waren trouwens heerlijk geschokt door de uitgave van zijn verzen, en Fulton woonde buiten.... Maar waarom hij den ander een dienst bewees, als hij aannam, begreep hij niet.

„'t Genoegen is aan mijn kant,” antwoordde hij warm. „Met heel veel plezier! Ik vind 't ontzettend aardig van je. Ontzettend....”

„Absoluut niet,” viel Fulton hem in de rede. Hij keek een beetje onrustig. „Als je 't doet, help je me echt uit de verlegenheid. Hoe? Dat zal ik je vertellen. 't Is een heele geschiedenis.”

Hij schoof zijn bo d weg — zij zaten in 'n lunchroom koffie te drinken — en haalde sigaretten te voorschijn. Toen boog hij zich vertrouwelijk over de tafel en begon:

„Misschien weet je, dat ik alleen woon met mijn zuster. Toen mijn moeder stierf, zeven jaar geleden, dachten we er over, 't huis te verkoopen, en dan zou ik op kamers gaan wonen. Tine — dat is mijn zuster — was toen onderwijzeres op een kostschool. Maar op zekeren dag kwam zij zeggen, dat ze haar betrekking had opgezegd, en dat ze thuis bleef, om voor mij de huishouding te doen. We hebben er ruzie over gehad, maar je weet, hoe meisjes zijn. Of heb je geen zusters? Enfin, zij moest haar zin hebben. En ik heb er later geen spijt van gehad. 't Was veel gezelliger dan kamers. Ik begon al te hopen, dat 't zoo ons heele leven zou duren. Ik spotte met 't huwelijk — toentertijd. Maar nu.... Enfin, je snapt me wel zoo'n beetje?”

„Ik geloof 't wel,” zei Allen.

„Ik weet er geen raad mee,” zei Fulton met een sombere frons. „Ik heb haar verleden zomer in de vacantie leeren kennen. Ik was alleen in Ostende — Tine was met een vriendin naar den Rijn. Enfin, ik zat er tot over mijn ooren in vóór de vacantie uit was. Verloofd en wel. Toen ik ging zitten, om 't aan Tine te schrijven, begreep ik pas, dat ik vast zat.”

„Vast? Hoe zoo?”

„Nou, kerel — wat moest ik met Tine? Zij had haar heele carrière voor me opgegeven en alles, kon ik dan zoo maar tegen haar zeggen: Nou, dank je wel voor de moeite, maar nu heb ik 't huis voor iemand anders noodig — dus zie jij nu maar een betrekking te krijgen, of zoo? Al had ik 't over mijn hart kunnen krijgen, dan had ik 't nog niet gedurfd. Zou me een scène gegeven hebben. Ik moet er niet aan denken. Je weet hoe meisjes zijn — of je zult 't wel merken, als je er een krijgt. Ze zou bij hoog en laag beweren, dat ik haar gebede en gesmeekt had, om haar baantje voor mij op te offeren, en nu zette ik haar op straat. Ik hoor 't al.”

„Ja,” zei Allen, „daar had je om moeten denken vóór....”

„Dat weet ik. Maar wie doet dat? Je denkt in zoo'n tijd nergens aan. Dus ik heb 't niet aan Tine verteld. Ze weet 't nu nog niet. Ze weet alleen, dat ik af en toe 's Zaterdags en 's Zondags naar Bronwick ga — daar woont mijn meisje, zie je — zoogenaamd logeeren bij een ouden schoolvriend, die Brokkeling heet.”

„Hoe?”

„Brokkeling. Ik weet dat er mensen zijn, die zoo heeten. Als ik Jansen gezegd had, was ik 't misschien den volgenden keer vergeten, en had ik Smit of Pieterse of zooiets gezegd. Brokkeling onthoud je. Ik denk maar aan een beschuit of een stuk oud brood, dan ben ik er.”

„Maar wat schiet je er mee op?” vroeg Allen een beetje ongeduldig. „Je moet 't haar vroeg of laat toch vertellen — als dat meisje van je tenminste geen zin heeft, om tot haar dood toe stiekum verloofd te blijven.”

„Ik heb hoop, dat Tine vandaag of morgen zelf iemand aan de hand krijgt,” verklaarde Fulton. „Dat moet wel. Zij is een juweel van een huishoudster, en lang niet leelijk, dat zul je wel zien. Er is zelfs al een beetje houvast. Er is een jonge dokter in 't dorp komen wonen, en die loopt de deur zoowat plat. Als 't wat wordt, vertel ik 't Tine natuurlijk dadelijk. Maar eerder niet. Mijn meisje weet, hoe ik er voor sta. Ze vat 't buitengewoon verstandig op — maar haar oude lui minder. Die willen zoo zoetjesaan wel eens weten, wanneer er wat van komt.”

„En je zuster — slikt die dat smoesje van Brokkeling?”

„Als koek.... tenminste.... den laatsten tijd twijfel ik wel eens. Ze begint vragen te stellen, en wat de deur dicht doet, ze zegt, dat we hem óók wel eens mogen vragen, als ik zoo vaak bij hem kom. Ik zei natuurlijk, dat ik hem wel eens zou vragen, en toen keek ze me zoo eigenaardig aan, net of ze dacht: die komt toch nooit. Snappie?”

„En zoo ben ik op 't idee gekomen,” ging Fulton na 'n korte pauze voort, „of jij me misschien uit de penarie zou willen helpen — vóór ze nog harder gaat twijfelen. Heb je er bezwaar tegen, een poosje Brokkeling te heeten?”

„O!” zei Allen, toen hij weer spreken kon. „Dus daarom heb je me uitgenoodigd!”

„Ik zou 't voor jou ook doen, als 't noodig was,” pleitte Fulton.

„Dat geloof ik best. Maar ik zie toch geen kans....”

„Dat zie je wel. Ik stel je eenvoudig voor als Brokkeling, in plaats van Allen. We zullen nog een paar lui vragen, dus je zult je vast wel amuseeren. 't Is een prachtige streek. Natuurschoon, man! Echt iets voor een dichter.”

„Ja, dat zal wel. Alleen....”

Zoo verslapte geleidelijk Allen's tegenstand, en toen zij weer op hun kantoorstoel zaten, had hij op zich genomen, wat van hem gevraagd was.

Hij ging met Fulton naar Maarle, en toen zij de contróle passeerden, riep Fulton:

„Daar is ze! Met 't wagentje! Begin nu in 's hemelsnaam niet te grinniken of zoo, als ik je voorstel als Brokkeling....”

Een lang, slank meisje met een bontjas zag hen, en kwam glimlachend nader. George Allen liet bijna zijn mond openvallen. Hij had een dichterlijk oog voor schoonheid, maar de schoonheid van Tine Fulton overtrof zijn

stoutste verbeeldingen. Haar oogen alleen al, met een kastanjebruinen glans, die hem aan zonnige herfst dagen deed denken, verdienden een sonnet. En onder haar hoedje uit kwamen golven haar van 'n verleidelijke, lichte bronskleur.

En haar trekken! Volmaakt! George Allen zocht al beschrijvende woorden, maar werd gestoord door de stem van Fulton, een wanklank:

„Zoo, zus! Leuk dat je ons komt halen! Mag ik je voorstellen? Mijn vriend Brokkeling. George, mijn zuster.”

George herinnerde zich met een ruk de rol, die hij spelen moest. Die had hem nooit zeer aangestaan, en leek hem nu verfoeilijk. Maar...

Juffrouw Fulton vroeg hem met een lachje van welkom, hoe hij het maakte. Ze was zoo blij, dat hij gekomen was. Ze had al zooveel over hem gehoord. Hij had Jef zooveel hartelijkheid bewezen...

„Aangenaam,” zei George slikkend, en hij werd rood tot in zijn ooren.

Tien minuten later wees Fulton hem zijn kamer.

„Prachtig,” zei hij, toen de deur dicht was. „Nu twijfelt ze in ieder geval niet meer. En ik geloof vast, dat ze getwijfeld heeft. Ze zegt natuurlijk niets, maar haar stem klinkt net, of ze zich een beetje geneert.... Wat scheelt er aan, jog?” vroeg hij opeens. „Je kijkt zoo sip.”

„Ik?” schrok George. De muziek van haar stem hing hem nog in de ooren. „Daar weet ik niets van. Ik dacht na.”

De Zondag kwam en ging. 's Avonds verschenen er een paar vrienden, onder wie dr. Handel, de mogelijke huwelijks-candidaat, over wien Jef gesproken had. Het was 'n heel knappe, aardige kerel, zóó knap en aardig, dat George hem op het eerste gezicht haatte.

Dien nacht sliep George Allen nog minder, dan hij den vorigen nacht gedaan had.

Den middag daarop zat hij met zijn gastvrouw alleen in het salon, want haar broer had géén vacante. Het gesprek had een poosje heen en weer geslingerd — toen vroeg zij hem, of hij van verzen hield.

„Verzen?” zei George. De verlegenheid viel van hem af — hier stonden zij op gemeenschappelijke grond! „Om u de waarheid te zeggen....”

Toen hield hij zich snel in. Hij had haast zijn mond voorbij gepraat. Hij moest oppassen....

„Eigenlijk,” hervatte hij, „kan ik niet zeggen, dat ik veel poëzie lees.”

Zij keerde zich om, nam een boek van een tafeltje en reikte het hem toe. Het was zijn eigen boek — zijn jubilé-geschenk aan Jef.

„Dat zijn verzen van 'n vriend van Jef,” zei ze, „iemand, die bij hem op 't kantoor is. Ik vind ze prachtig.” Het hart van George Allen bonsde. Kon hij maar....

Met een gezicht als een pas geschilderde brievenbus bladerde hij in het boekje.

„Ja — eh.... ze lijken me nogal goed. Maar zooals ik u al gezegd heb, ik kan er eigenlijk slecht over oordeelen.”

„Ik leef op poëzie,” verklaarde het meisje. „Er staat in dat boekje zoo'n heerlijk lente-vers.... „Een snelle zwaluw kwettert in de blaren....”

„Tittert,” zei Allen, „niet kwettert. Kwettert staat twee regels verder.”

„Ként u het boekje?” vroeg Tine, met een verwonderden blik.

„Nee eh.... maar ik heb die regels toevallig zien staan zooeven,” stotterde George. „Een kwestie van geheugen, ziet u?”

Toen kwam, tot zijn vreugde, Jef thuis. Tine stond op, om het meisje in de keuken te helpen.

„Hoor eens,” zei George stekelig, zodra de deur achter haar dicht was, „ik ben dat idiote bedrog meer dan beu.”

Jef Fulton keek verbaasd. „Hoezoo?”

„Ik vind 't.... enfin, ik vind 't vervelend, en ik zie niet in, waarom we er mee door zouden gaan. Heeft geen nut.”

„Geen nut? Ik begrijp niet....”

„Jij begrijpt nooit wat!” stotterde George op. „Als ik 't dan uit moet leggen, alsof ik voor een klas kinderen stond — ik ben verliefd op je zuster. Snap je 't nou? En ik zal 't haar zeggen ook. Maar hoe kan ik 't zeggen, als ik voor iemand anders door ga? Ik kan geen mond opendoen, vóór ze 't weet. En ik zou niet weten, waarom ze 't niet zou mógen weten. Je hebt zelf gezegd, als zij maar eerst iemand had....”

De heer Fulton kon plotseling weer spreken.

„O, zit 't zoo? Nou, dat doet me plezier. Ik wensch je 't beste, hoor. Maar.... als ze je nu eens niet hebben wil? Dan zit ik. Heusch, ik vind, dat ze niets weten mag, vóór jullie 't eens zijn.”

„Maar we kunnen 't niet eens worden,” vond George, „zolang ik....”

„Waarom niet? Je kunt haar net zoo goed onder den eenen naam vragen als onder den anderen. En als ze ja zegt, kun je 't haar vertellen. Zullen we 't haar samen vertellen.”

„Ja, en wat zal zij dan zeggen?”

„Niet zooveel, als wanneer ze 't nu hoorde. Maar tot dan toe zul je Brokkeling moeten blijven. Absoluut.”

„Jij met je draaijerij! Ik wou, dat ik 't nooit begonnen was.”

„Dan had je haar niet eens gekend. Redelijk blijven, ouwe jongen.”

De terugkeer van Tine brak het gesprek af, en het kon dien dag niet meer voortgezet worden. Dat hoefde trouwens ook niet. Bij nader inzien begreep George, dat hij inderdaad kon handelen, zooals zijn gastheer het van hem verlangde.

Hij handelde aldus — den volgende morgen, in de keuken. Het meisje was boven. Tine was iets aan 't mengen in een kom aan het eene einde van de keukentafel, en George stond aan het andere einde naar haar opgerolde mouwen te kijken.

Zijn hart bonsde wild. Hij ontdekte ook, dat zijn dichtersgave, zijn talent om zijn gedachten in uitgelezen woorden te kleeden, hem nu niemendal baatte. Hij kuchte en stamelde en stotterde, begon twaalf zinnen, die nooit afkwamen, en praatte zich hoe langer hoe vaster. Tine echter wist er het feit uit los te krijgen, dat hij haar beminde met zijn heele wezen, en dat hij haar zoo spoedig mogelijk ten huwelijk wenschte te leiden.

„Ik.... ik begrijp wel, dat 't erg onverwacht komt,” gaf George toe, „m-maar ik wou maar zeggen.... wilt u me zeggen, juffrouw Fulton — mag ik Tine zeggen?.... kunt u me een beetje hoop geven?”

Zij keek op met een beetje kleur en zag hem nadenkend aan. George voelde zijn hart ietwat zinken. Hij voelde het nog meer zinken, toen zij vriendelijk, maar beslist, het hoofd schudde.

„'t Spijt me erg, meneer Brokkeling, maar — heusch....”

„Heusch wat?” vroeg George terneergeslagen.

„Nu, afgezien van alles....” Zij aarzelde. „U zult 't wel erg kinderachtig en onbeleefd vinden, maar.... ik zou nooit — al gingen mijn gevoelens dien kant uit — mijn heele leven.... mevrouw Brokkeling willen heeten.”

„Wat....?”

„Ja, 't is natuurlijk onzinnig. Maar ik zou 't heusch niet kunnen. Ik ben nogal groot.... de menschen zouden er grapjes op maken, als ik Brokkeling heette.... 't Klinkt zoo heelemaal niet poëtisch....”

George deed zijn mond open, om iets te zeggen, maar hij slikte het gauw weer in.

„Als u echt om me gaf,” zei hij, „zou 't u niet hinderen....”

„O ja, dat zou 't wel. Ik zou er steeds aan moeten denken.”

George Allen stond voor een blinden muur. Hij dacht bittere dingen aan 't adres van Jef, die koppig geweigerd had, het er op te wagen en hem de waarheid te laten zeggen.

Maar in iederen muur is ergens een opening. Plotseling zag hij in dezen muur een open poort.

„Best,” zei hij. De zaak bleek nog een humoristischen kant te hebben ook. „Da's makkelijk te verhelpen, niet? Ik kan een anderen naam aannemen. Dat kost niet eens zooveel geld. Een klein kunstje. Ik vind Brokkeling zelf óók niet veel moois.”

„Ja, maar....” Zij keek verschrikt, angstig.

„Wa-wat is er?” vroeg hij, opnieuw ontsteld. „Wat hebt u?”

„Ik.... zal u dan.... de waarheid maar zeggen,” stotterde zij. „Eigenlijk had ik dat liever niet gewild. Ik dacht, dat u daar wel tevreden mee zou zijn.... ik wist zoo gauw niets anders....”

George zocht steun aan den tafelrand.

„U.... u bedoelt toch niet....”

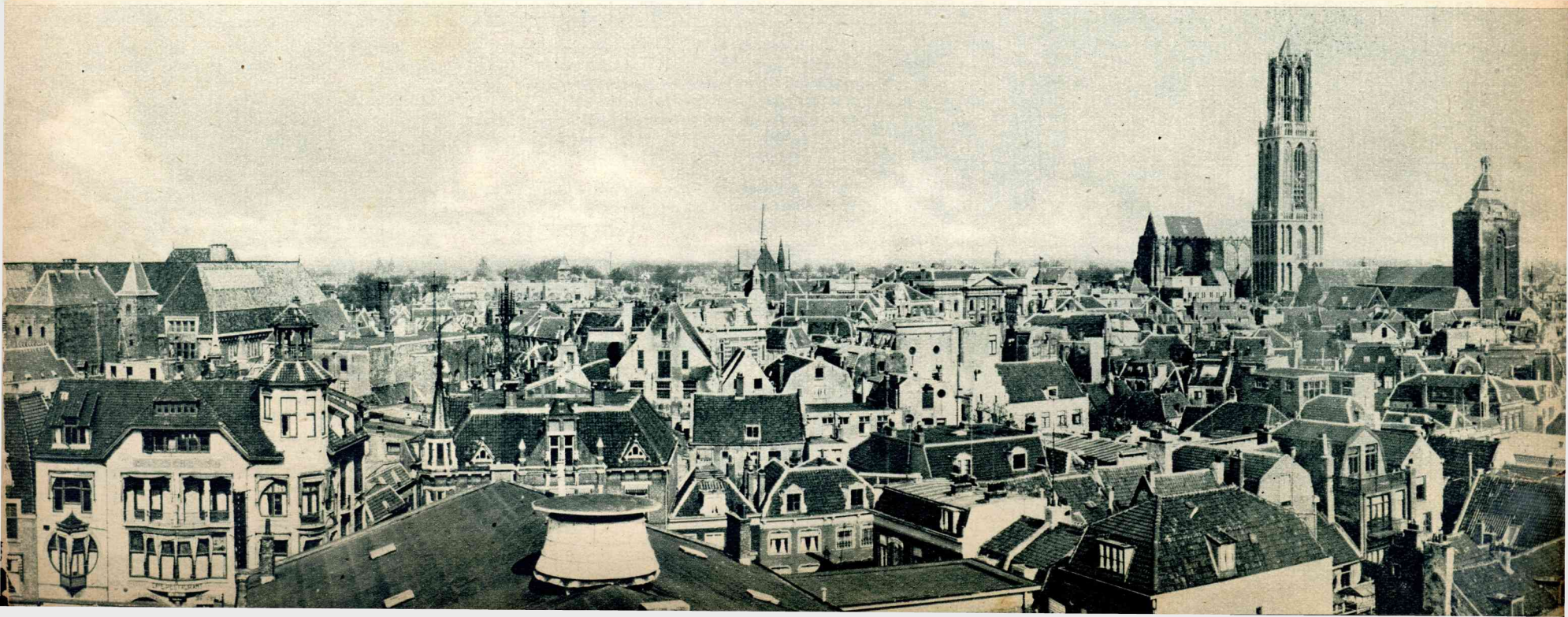
„Kunt u 't niet raden? 't Is een geheim, maar ik kan het u nu niet meer verzwijgen. Er is — iemand anders.”

George Allen, de woordkunstenaar, kon geen woorden vinden.

„O,” zei hij eindelijk, starend naar het blanke tafelblad. „O. Ja. Dat had ik natuurlijk wel kunnen raden.”

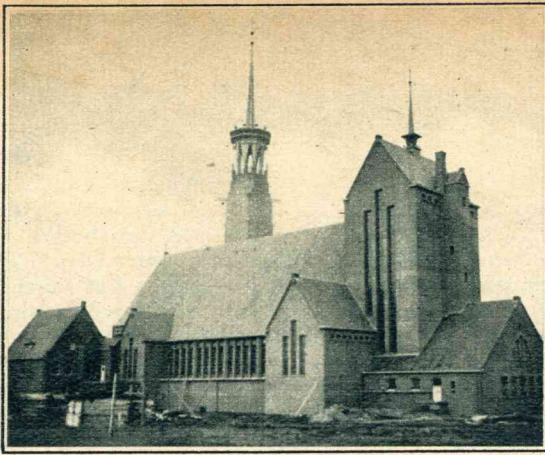
Toen draaide hij zich snel om en verdween.

Het centrum van de oude Dom-stad Utrecht.

Te Enschede werd het nieuwe gebouw der Christel. Jongemannen Vereniging officieel in gebruik genomen.

De nieuwe R.K. kerk aan den Dommer v. Poldervelds-weg te Nijmegen, toegewijd aan Christus Koning, werd deze week door den bisschop van Den Bosch geconsacreerd.

ALLE LEDEMATEN VERSTIJFD

Door verwaarloosde reumatiek...
De kleine dagelijksche dosis brengt redding!

De ervaring van dezen man be-
wijst weer eens, hoe belangrijk het
is om met Kruschen door te zetten,
wanneer het tegen reumatiek gaat.
Hij schrijft:

"Ik was meer dan 7 jaar buitens-
lands; toen ik terug kwam kreeg ik
last van reumatiek, vooral in voeten
en armen. Drie jaar geleden werd mijn
reumatiek veel erger — en ik moest
ten slotte in het ziekenhuis worden
opgenomen, niet meer in staat armen
of beenen te bewegen. Na twee maan-
den verliet ik het ziekenhuis, toen ik
wat beter was. Men had mij geraden
Kruschen Salts te nemen en dat heb
ik ook geregeld gebruikt. En sindsdien
ben ik langzamerhand mijn reuma-
tiek kwijt geraakt, terwijl ik nu geheel
van die verschrikkelijke pijnen bevrijd
ben. Voor niets ter wereld zou ik mijn
Kruschen willen missen. M. B."

Geen middel kan blijvende ver-
betering brengen van reumatiek,
tenzij het drie verschillende werkin-
gen verricht. Deze zijn: a. neutrali-
seering van het kwaadaardig urine-
zuur, dat de pijn veroorzaakt; b. ver-
driving van het urinezuur uit het
lichaam; c. voorkoming van verdere
ophoping van urinezuur.

De zes verschillende zouten in
Kruschen nu verrichten alle drie ge-
noemde functies. Twee der ingre-
diënten in Kruschen vormen het
meest werkzame oplossingsmiddel
van urinezuur, dat de medische
wetenschap kent. Andere zouten in
Kruschen hebben een aansporende
invloed op de afvoerorganen en hel-
pen zodoende om het opgeloste
urinezuur langs den natuurlijke
weg te verwijderen. Weer andere
zouten voorkomen, dat voedselresten
in de ingewanden zouden gisten, en
maken daardoor onmogelijk dat er
weer een teveel aan kwaadaardig

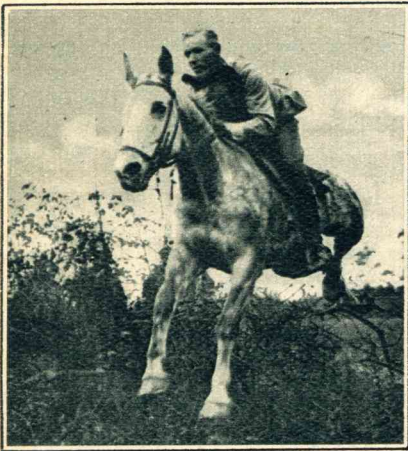
urinezuur kan ontstaan. Da is de
oorzaak van de blijvende verbetering
door „de kleine, dagelijksche dosis“.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon. Stralende
gezondheid voor 1 cent per dag.
Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Op het oogenblik kunt U Krus-
chen Salts probeeren zonder dat
het U iets kost. Er zijn namelijk
onlangs onder de apothekers en
drogisten een aantal flacons
Kruschen verdeeld, die alle verpakt
zijn met een gratis proefflacon.
U kunt dezen gratis proefflacon
gebruiken zonder den gewonen
flacon Kruschen te openen. En
indien U na deze proef niet vol-
komen tevreden bent, kunt U den
grooten flacon ongeschonden terug-
brengen naar den apotheker of
drogist bij wien U dezen gekocht
hebt. Hij zal U uwe geheele uit-
gave (f 1.60) onmiddellijk en zonder
omwegen terugbetalen.

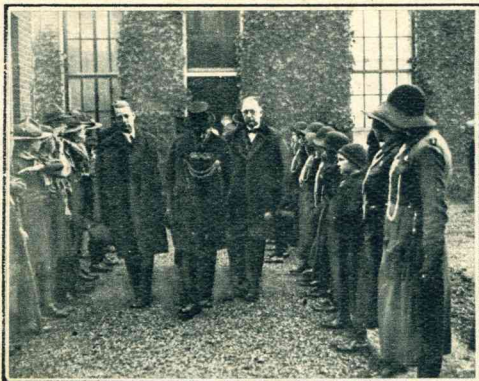
Maar vergeet niet, dat de gratis
proefflacon alleen verpakt is bij de
grootste maat en slechts voor een
beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat
dus nu naar uw apotheker of drogist,
voordat hij deze „Grootte Proef-
pakken“ uitverkocht heeft. Let op
dat op het etiket op de flesch, zoowel
als op de buitenverpakking de naam
Rowntree Handels-Maatschappij
Amsterdam voorkomt.

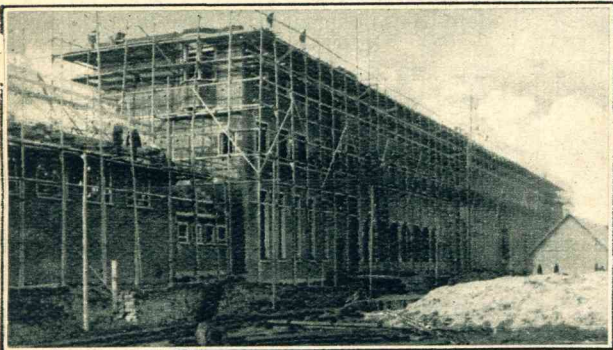
Te Almen werd de jaarlijksche Cross-country gehouden voor alle Landelijke ruiters uit den Achterhoek. Een fraaie sprong van den winnaar der cross, den heer A. J. Woestenenk uit Laren op Emmy.

Te Olst had deze week, onder de leiding van den burgemeester Baron Bentinck van Schoonheeten, een boomplantdag plaats, waaraan alle schoolkinderen deelnamen. De schoolkinderen trokken met blijde gezichten naar de plaats om hun boom te planten.

Te Deventer werd op eerbiedige wijze het stof-felijk overschot van de overleden leidster, mevr. P. Poll-Salm, door haar clubgenooten in den vroegen morgen uitgeleide gedaan.

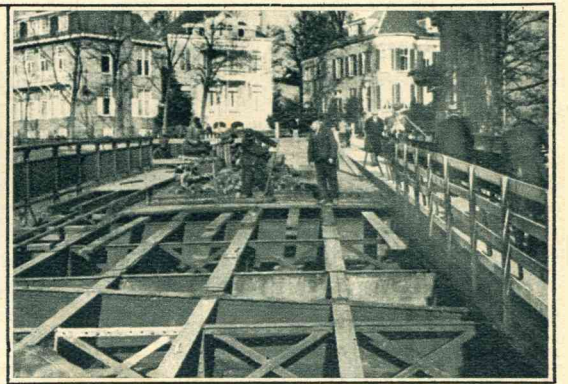

Een jaar nadat de eerste spade in den grond werd gestoken, is de bouw van het nieuwe R.K. Klein Seminarie te Apeldoorn reeds zoo ver gevorderd.

De uitbreiding van Arnhem, die geregeld voortgaat. De Statenlaan in het Arnhemsche Broek.

Te Deventer vierde het 4e Half Regiment Huzaren zijn 120-jarig bestaan met een rondgang door de stad en een defilé voor den burgemeester van Deventer. Vanaf de trappen van het stadhuis sloegen de de burgemeester en de garnizoenscom-mandant het defilé gade.

De Diaconessenbrug te Arnhem wordt gerepa-reerd en van een nieuw brugdek voorzien.

Woensdag werd in de Vereeniging te Nijmegen de luchtbeschermings-dienst voor de gemeenten Nijmegen, Lent, Ubbergen, Beuningen, Elst en Bommel officieel geïnstalleerd. De verschillende burgemeesters uit de omliggende gemeenten bezichtigen de gasmaskers en onderdeelen.

Dr. J. Nauta te Sex-bierum is benoemd tot geestelijk verzor-ger van „Zon en Schild“ te Amers-foort, van de Ned. Herv. Stichting voor zenuw- en geestes-zieken.

De muziekvereniging „Soli Deo Gloria“ te Twello herdacht deze week haar 35-jarig jubileum.

Op reis door Nederland.

DE PROVINCIE KOMT NAAR DE STAD (ZWOLLE).

„Hallo... hé, wat is er, kerel?”

Met doffe, toonlooze stem deed George zijn verhaal.

„Dus er zit niets anders op dan vertrekken,” besloot hij. „Je vindt wel goed dat ik maar in ga pakken, hè? In ieder geval heb ik voor jou den noodigen dienst gedaan.”

„Iemand anders?” mompelde Jef Fulton. „Je hoeft niet te vragen wie. Ik wist niet, dat ze al zoo dik waren, Handel en zij. Nu zullen ze 't wel gauw bekend maken. Enf n — gloria alleluja!” juichte Jef, een beetje onhartelijk. „Zoodra ze 't publiek maken, kan ik met mijn meisje komen.”

„En ik kom er natuurlijk niet op aan!” mopperde George. „Ik kan naar den drommel loopen! Jij bent klaar, de rest laat je koud! Bah! Dank je voor je gastvrijheid hoor! Ik zal mijn heele leven spijt hebben, dat ik gekomen ben.”

„Nee maar — zeg, George!”

„Bah!”

George rende weg, naar de trap. Maar toen hij halverwege was, riep een stem hem terug:

„Meneer Brokkeling!”

Zij stond in de hall.

„Ik hoop, dat... dat u 't u niet te erg aantrekt...”

„Heelemaal niet.” Hij probeerde zijn stem in bedwang te houden. „Ik eh... ik wensch u veel geluk met dien... met dien iemand anders.”

„Ik heb u nog niet verteld, wie 't is,” zei ze

„Nee, maar ik snap wel zooiets.”

„Dan bent u heel erg schrander! 't Is iemand, dien u niet kent. Ik ken hem zelf niet eens. Ik heb hem nog nooit gezien, en waarschijnlijk zal ik hem nooit zien ook.”

George Allen keek onnoozeler, dan hij ooit gedaan had.

„Ik wil niet, dat u verkeerde conclusies trekt, daarom spreek ik er met u over. Ik spreek natuurlijk in diep vertrouwen. U zult 't wel heel erg gek van me vinden. 't Is een andere vriend van George. We hebben 't al over hem gehad. Hij heeft dat boekje gedichten geschreven, dat ik u heb laten zien... Waarom kijkt u zoo raar?”

„Ga door,” zei George heesch. „U wilt toch niet zeggen...”

„Ja, misschien is 't dwaas — maar 't is de waarheid. Sinds ik die gedichten gelezen heb weet ik, dat ik nooit iemand anders in mijn hart zal toelaten, dan hem, die ze geschreven heeft — nooit. Ik ken

hem niet. Maar ik voel, dat hij net zoo zijn moet, als zijn verzen zijn.”

De ongeloofige, wilde hoop, die het hart van den dichter overstroomd had, begon plotseling te ebbén. Hij zag de weerspiegeling van zijn grove, makelaarsachtige gedaante in den hall-spiegel.

„O... juist. Maar eh... hij kan er natuurlijk... als u hem ooit te zien zou krijgen... wel heelemaal niet romantisch uitzien...”

„Kent u hem, meneer Brokkeling?”

„Hm... eh... eigenlijk... ja.”

„Dat dacht ik al. Nogal intiem zeker?”

Tine Fulton scheen zich plotseling uitstekend te amuseeren.

„U draagt namelijk zijn demi,” ging zij voort. „Ik heb namelijk den naam binnenin zien staan. Eigenlijk ben ik een beetje op uw kamer aan 't snuffelen geweest. Ik wou graag weten, hoe u werkelijk heette.”

George Allen haalde met pijnlijke schokken adem.

„Er zijn trouwens nog meer dingen, die ik graag zou willen weten,” vervolgde Tine. „Wie dat meisje is, waar Jef sinds verleden zomer mee gaat, en waar zij woont, en waarvoor hij haar laat wachten, en waarom die stakker, die nog geen baby zou kunnen bedriegen, 't voor mij stil wou houden. Waarom slaat hij geen spijkers met koppen? Denkt hij soms, dat ik zin heb, mijn heele leven zijn sokken te blijven stoppen? Maar ik dank u wel, meneer Allen — meneer Brokkeling bedoel ik — voor de prettige dagen, die u me verschaft hebt. 't Was echt leuk. Toen ik u dat boek liet zien...” Juffrouw Fulton moest even uittachen. „Maar nu in ernst — uw verzen zijn echt niet kwaad. Een beetje stijf, maar...”

Hier verhief George zijn stem. Hij was het beeld van onvergefelijk gekrenkte waardigheid.

„'t Doet me plezier, dat ik u een beetje vrolijkheid heb mogen verschaffen, juffrouw Fulton,” zei hij ijsig.

„En nu ga ik Jef eens opzoeken,” zei juffrouw Fulton. „Ik zal hem Brokkelingen! Ga maar mee, dan kun je zijn gezicht zien. Dat zal er nog wel grappiger uitzien dan 't jouwe zooeven. En dat wil heel wat zeggen. Gaan we?”

Niets kan een mensch zijn eigen vernedering zoo snel doen vergeten, als het aanschouwen van een anders vernedering. De heer Allen voelde tot zijn eigen ergernis een vurig verlangen, om den heer Fulton te hooren „Brokkelingen”, en zijn trots te laten varen. Zijn besluit, om naar boven te gaan en in te pakken, werd niet uitgevoerd. En we hoeven alleen nog maar te zeggen, dat hij er nu eeuwig dankbaar voor is, dat hij 't niet uitgevoerd heeft.

